

Arrest

nr. 240 699 van 10 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen 5 oktober 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 oktober 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 februari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De verzoeker werd gehoord op 31 juli 2019.

1.3. Op 12 september 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 september 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn Tripoli, Libanon, op 21 juli 1993. U bent van Palestijnse origine, bent Arabier en soennitisch moslim. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen.

U staat geregistreerd als Palestijnse vluchteling bij de Libanese autoriteiten. Tevens staat u geregistreerd bij de UNRWA. U had toegang tot het onderwijs van UNRWA en tot elementaire medische hulp.

Sinds uw geboorte verbleef u bij uw familie in het vluchtelingenkamp Nahr El Bared. Door de oorlog van 2007 zijn jullie verhuisd naar het vluchtelingenkamp Al Badawi. Omwille van het probleem dat u meemaakte bent u op 3 september 2018 bij een vriend blijven slapen, hij woonde buiten het kamp Al Badawi, op ongeveer 20 minuten rijden. De volgende dag bent u naar Saida gegaan. U verbleef bij uw oom tot aan uw vertrek uit Libanon.

U komt uit een gezin met zes kinderen, u bent de oudste. Op 22 juli 2018 heeft uw enige zus, D.(...), zelfmoord gepleegd. Ze had een moeilijke relatie met haar echtgenoot en had hierdoor medische problemen. Omwille van uw problemen, hebben uw ouders en uw vier broers in september 2018 het vluchtelingenkamp Al Badawi verlaten. Ze verblijven tot op heden net buiten het kamp, op ongeveer 5 minuten wandelafstand van het kamp.

U volgde beroepsonderwijs in Libanon, uw hoogste diploma is dat van mecaniciens. U werkte sinds 2011 tot aan uw problemen in september 2018 als schilder. Tevens was u lid van Fatah. U ging naar de jaarlijkse manifestaties en één keer per week bewaakte u het kantoor van Fatah.

Sinds augustus 2016 had u een relatie met de vijf jaar oudere D.(...) I.(...). U had haar leren kennen op een huwelijksfeest. Haar vader stierf in 2013 en haar oom is verantwoordelijk voor haar. Haar familie is een grote familie en is verantwoordelijk voor het algemene bestuur van het kamp. Sinds het begin van jullie relatie had D.(...) schrik dat haar familie problemen zou maken omwille van jullie relatie, u was immers jonger, behoorde tot Fatah en tot een kleine familie. Het feit dat jullie een relatie hadden werd niet aanvaard vanuit de traditie. Omwille hiervan aanvaardde ze niet dat er foto's genomen zouden worden van 'jullie relatie'. Ze wilde haar vriendinnen er ook niets over vertellen, bang dat jullie geheim onthuld zou worden. Ook u was voorzichtig. Ongeveer een jaar na het begin van jullie relatie, had u zich een goed beeld kunnen vormen van haar familie. In juni 2018 heeft u haar hand gevraagd maar haar familie aanvaardde dit niet. Om verdere problemen te vermijden, beëindigden jullie de relatie en hadden jullie geen contact meer. Enkele dagen nadat uw zus uit het leven was gestapt, nam D.(...) opnieuw contact met u op. Op 2 september 2018 ging u naar haar huis om haar te zien, haar familieleden waren naar een huwelijksfeest van de burens, D.(...) had voorgewend ziek te zijn. Toen u bij haar thuis zat, hoorden jullie op een bepaald moment dat haar familieleden arriveerden. U bent uit het raam gesprongen en gevlucht. Haar oom A.(...) zag u en begon op u te schieten. U bent kunnen ontsnappen via de kleine straatjes in het kamp. Tijdens het verblijf bij uw vriend vernam u dat op dezelfde dag een huiszoeking was gebeurd bij uw familie. Omwille daarvan verhuisden ze. Uw vader heeft kunnen bemiddelen met haar familie. Hij kon zichzelf en uw familie buiten schot zetten aangezien hij toegaf dat u in de fout was gegaan. Het was duidelijk voor uw vader dat u nog steeds gevisieerd bleef en dat u zo snel mogelijk het land diende te verlaten.

Op 26 september 2018 heeft u Libanon verlaten via de luchthaven van Beirout. U reisde via Ethiopië naar Brazilië, vervolgens naar Bolivia, opnieuw naar Brazilië en u kwam uiteindelijk in Spanje aan. Vanuit Spanje reisde u door naar België. Op 22 oktober 2018 diende u in België uw verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer vreest u dat u vermoord zal worden door de familie van D.(...). U heeft het moeilijk dat u niet bij uw eigen familieleden kan zijn.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: kopie van uw volledige verlopen paspoort (geldigheid 8 december 2015 – 7 december 2018), een kopie van de eerste pagina van uw recente paspoort (geldigheid 3 augustus 2018 – 3 augustus 2023), uw originele Palestijnse identiteitskaart, uw originele UNRWA registratie, foto's van u en D.(...), foto's van de schade aan de deur door de huiszoeking, een attest van het Volkscomité om uw problemen te staven, een

rapport van Fatah over wat u meemaakte, documenten over de reputatie van de familie van D.(...) en een kopie van de overlijdensakte van uw oudste zus en een nieuwsartikel over de omstandigheden van haar overlijden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS p.4, 8). U geeft aan dat u toegang had tot het onderwijs van UNRWA en tot elementaire medische hulp (CGVS p.4). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht omdat u niet heeft kunnen overtuigen in de relatie die u heeft gehad met D.(...) I.(...) en de hieruit voortvloeiende problemen.

Vooreerst stelt het CGVS discrepanties vast tussen het beeld dat u over uw relatie met D.(...) schetst en de gedragingen die jullie tijdens deze relatie stelden. Dit ondermijnt in sterke mate uw geloofwaardigheid. Met betrekking tot uw relatie geeft u aan dat deze een problematisch karakter had en dat jullie omwille hiervan reeds sinds het begin van jullie relatie voorzichtig handelden (CGVS p.8, 11-13). Zo geeft u aan dat jullie jullie relatie geheim hielden, en dat zelfs jullie vrienden hierover niets mochten weten; "Want vrienden kunnen soms ruzies hebben en als ze ruzie krijgen, dan gaan ze elkaars geheimen onthullen." (CGVS p.11, 13). Ook aanvaardde D.(...) het niet dat er foto's genomen werden van jullie, uit schrik dat deze foto's gezien zouden worden; "Het eerste jaar relatie heeft ze nooit aanvaard om foto met me te nemen. Ze was bang dat we gezien zouden worden, de foto gezien zou worden." (CGVS p.11-13). U geeft aan dat jullie sinds het begin van jullie relatie, de hele tijd jullie best deden om niet gezien te worden; "Ik deed mijn best om niet gezien te worden, bij ons, iedereen kent elkaar." (CGVS p.13). Als reden hiervoor geeft u aan dat jullie relatie een schande was voor de reputatie en de eer van D.(...): "Bij ons grote schande in onze gemeenschap, zo'n soort relaties moeten geheim blijven. Zo is de cultuur, de traditie en de religie." (CGVS p.8), u verwijst naar de familie van D.(...), dat zowel u en zij door jullie relatie in de problemen zouden komen (CGVS p.8, 11-13). Over de reputatie van de familie van D.(...) zegt u het volgende: "Ze zijn criminelen en moordenaars. Haar oom heeft iemand in zijn been geschoten, enkel omdat hij scheef keek naar hem. Hij is twee maanden

opgesloten en dan vrijgekomen. Hoe? Niemand weet het. ... Ze hebben toen gestreden aan de kant van de Syriërs en zij zijn verantwoordelijk van het generale bestuur in het Al Badawi kamp. Ook verantwoordelijk voor de drugshandel” (CGVS p.9). Bovendien legt u ter staving hiervan documenten neer die deze kwalijke reputatie bevestigen. Met dit door u geschetste beeld in het achterhoofd stelt het CGVS een aantal zaken vast die hiermee niet te verenigen zijn. Zo legt u tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS twee selfies neer van u en haar (CGVS p.8). Het hoeft niet te verwonderen dat het feit dat u over foto's van jullie beiden beschikt in contrast staat met uw verklaringen dat jullie relatie een dermate geheim karakter diende te hebben en D.(...) er niet meer akkoord ging dat er foto's genomen werden. U geeft aan dat dit de enige foto's zijn die jullie getrokken hebben, u zegt “We hadden een relatie voor twee jaar, en we hebben enkel deze foto's kunnen trekken. ... Ik was voorzichtig. Deze foto's niet op gsm bewaard, op memorystick en in broekzak gestoken” (CGVS p.8). Dit is een blote bewering die u niet weet te staven. Met het bewaren van deze foto's op memorystick, nam u bovendien een risico indien deze gevonden zou worden. Bovendien blijkt dat één van de foto's die u neerlegt getrokken werd tijdens een uitstap, samen met vriendinnen van D.(...). U situeert deze foto in de zomer van 2017 (CGVS p.8). U geeft aan dat jullie naar een plaats gingen waar mensen op vakantie gaan, waar een meer is en een paar parken zijn (CGVS p.8). Het hoeft niet te verwonderen dat een busuitstap naar een plaats waar mensen samenkomen in de aanwezigheid van haar vriendinnen niet strookt met uw verklaringen over hoe voorzichtig u en uw vriendin handelden. In het licht van uw verklaringen kan er verwacht worden dat dergelijke uitstappen dan ook uit den boze waren, om het geheim karakter van jullie relatie te waarborgen. Jullie konden immers niet uitsluiten iemand van haar familie of hun kennissen tegen te komen. De andere foto situeert u in het gebouw waar u woonde (CGVS p.8). Ook het feit dat jullie afspraken in het gebouw waar u woonde (CGVS p.13), staat in contrast met het beeld dat u doet uitschijnen over de voorzichtigheid die jullie aan de dag dienden te leggen. In het licht van het belang dat u doet uitschijnen aangaande de geheimhouding van jullie relatie, is het niet aannemelijk dat jullie afspreken op een plaats waar jullie door andere mensen gezien konden worden. U zegt bovendien dat jullie daar ‘verliefde zaken’ deden “Mooie woorden, elkaar knuffelen, zoals twee mensen die verliefd zijn.”, zaken die in het licht van uw verklaringen vermeden dienden te worden (CGVS p.13). Alsook geeft u aan dat er een vriendin van haar in het gebouw woonde (CGVS p.13), een reden te meer om deze plek te vermijden daar u zelf aangeeft dat jullie relatie verborgen diende te blijven, vrienden hier niets over mochten weten. Er dient tevens benadrukt te worden dat het ook langs de kant van uw vriendin totaal niet aannemelijk is dat zij dit type gedrag stelt waarmee ze dermate risico's nam. U geeft aan dat zij van het begin van de relatie wist dat jullie relatie tegenkanting zou krijgen van haar familie (CGVS p.13). U geeft aan dat ze erg bang was voor haar ooms langs moederszijde, dat ze gestraft zou worden en niet meer buiten zou mogen komen (CGVS p.13). Bovendien noemt u haar familie als 80% conservatief, u zegt “Ze blijven 80%, dat is veel, moesten ze open zijn, dan is er geen probleem.” (CGVS p.15). Een reden te meer dat de discrepanties tussen uw verklaringen en het gedrag dat jullie stelden in sterke mate afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid.

Wat verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid, is de vaststelling dat u bij haar thuis langs ging wanneer haar familie bij de burens naar een huwelijksfeest was (CGVS p.10). U wist toen reeds dat haar familie niet akkoord ging met jullie relatie, gezien ze niet wilden ingaan op het huwelijksaanzoek in juni 2018. Een dergelijke weigering is niet voor interpretatie vatbaar, temeer u aangeeft: “Ik weet van zelf, als ze neen zeggen, dan is het neen.” (CGVS p.11-12). U geeft aan dat u op het moment dat u naar haar thuis ging, toen haar familieleden bij de burens naar het huwelijksfeest waren, niet helder was van geest omwille van de zelfmoord van uw zus (CGVS p.11, 12). Het CGVS vindt dit, ondanks de impact die de zelfmoord van uw zus op u moet hebben gehad, geen afdoende reden om welke u het risico neemt om bij haar thuis te gaan, te meer daar u aangeeft “Zouden we gezien worden als twee verliefde mensen, dan zou ik een kogel krijgen in mijn been misschien en dan zou ze in elkaar geslagen worden.”, alsook omwille van het duidelijke signaal dat door de familie gegeven werd toen ze uw aanzoek weigerden (CGVS p.13). Ook langs de kant van D.(...) is het totaal niet geloofwaardig dat ze een dermate risico neemt om u bij haar thuis te ontvangen. Zij wist immers van bij aanvang dat jullie relatie problemen ging geven, een appreciatie die nogmaals werd onderstreept toen uw aanzoek geweigerd werd. Daarenboven kon ze toch niet uitsluiten dat, gezien ze als reden om niet mee te gaan naar het feest had voorgewend ziek te zijn, iemand naar haar zou komen kijken om te zien hoe ze het stelde (CGVS p.10). In dit licht hoeft het niet te verwonderen dat het CGVS het totaal niet geloofwaardig vindt dat jullie afspraken in haar eigen huis, het huis van de familie met wie u in problemen zou komen.

Het CGVS vindt het bovendien niet aannemelijk dat u sinds de dag dat jullie betrappt werden, geen problemen gekend heeft met haar familie (CGVS p.14). Dit gezien de door u beschreven reputatie van de familie en ze meer dan duidelijk te kennen hadden gegeven u niet als partner voor hun dochter te

zien zitten. Indien ze het effectief op u gemunt hadden, kan er verwacht worden dat zij u niet zonder meer zouden laten ontsnappen en u bovendien, niet zonder meer, tot aan uw vertrek met rust zouden laten. U geeft aan dat u bij een familielid in Saida verbleef, de maand volgend op het probleem. Er kan verwacht worden dat het voor de familie van D.(...) geen al te grote problemen zou opleveren om u daar te lokaliseren. Indien ze het effectief op u gemunt hadden, kan er verwacht worden dat ze uw familie onder druk zouden zetten u te bereiken. Het feit dat dit niet gebeurd is, doet afbreuk aan de door u beweerde problemen.

Er dient tevens aangestipt te worden dat het CGVS het, in het kader van de door u afgelegde verklaringen, niet geloofwaardig vindt dat u niet meer informatie kan geven over wat er met D.(...) gebeurde nadat jullie betrappt werden. U geeft aan, "Ik weet het niet, maar ik ben zeker dat ze gestraft is. ... Eerlijk, ik heb geprobeerd om het via haar vriendin A.(...) te weten, ik wou gewoon weten of ze nog leeft, dat was het belangrijkste voor mij, ze zei ja. " (CGVS p.12). Later geeft u aan dat ze geslagen werd, dat u dit bedoelde met wat u zei over dat ze gestraft werd (CGVS p.14). Er kan van u verwacht worden dat u meer informatie kan geven over haar toestand, over hoe er met haar werd omgegaan. Het feit dat u dermate weinig hierover kan vertellen, doet afbreuk aan de door u beweerde problemen.

Gezien uw ongeloofwaardige verklaringen over deze 'relatie' kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering, dat uw familieleden verhuisd zijn omwille van uw problemen (CGVS p.4, 10).

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. De kopie van uw volledige paspoort (geldigheid 8 december 2015 – 7 december 2018), de kopie van de eerste pagina van uw recente paspoort (geldigheid 3 augustus 2018 – 3 augustus 2023), uw originele Palestijnse identiteitskaart en uw originele UNRWA registratie hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De foto's van u en D.(...) werden hierboven reeds besproken en buigen de appreciatie van het CGVS niet om. Uit deze foto's kan het CGVS uw persoonlijke problemen geenszins afleiden. Hetzelfde geldt voor de foto die u neerlegt aangaande de schade aan de deur omwille van de huiszoeking. Wat betreft het attest van het Volkscomité en het rapport van Fatah over wat u meemaakte dient het CGVS op te merken dat dergelijke documenten enkel dienen ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielrelaas wat in uw hoofde niet het geval niet is. Uit de documenten die handelen over de reputatie van de familie van D.(...) kan het CGVS evenmin uw persoonlijke problemen afleiden. Het CGVS verwijst wederom naar de hierboven besproken argumentatie. Wat betreft de documenten over het overlijden van uw zus dient opgemerkt te worden dat deze op zich niet betwist hoeven te worden. Evenwel worden hier geenszins de door u beweerde problemen uit afgeleid.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar \$ 51 miljoen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen dollar op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160.000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kanten te Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestina Vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency

appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon additionele maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn – al Hilweh kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren, kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA noga aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp AL Badawi erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

In casu blijkt dat u beroepsonderwijs volgde en afstudeerde in de richting mechanica (CGVS p.6). Bovendien heeft u van 2011 tot september 2018 gewerkt als schilder (CGVS p.6). Hieruit blijkt dat u

over een degelijke scholing beschikt, alsook over een dosis professionele ervaring en over een professioneel netwerk. Dit vergroot u kansen op de arbeidsmarkt. Bovendien, zo gaf u aan, had u een 'civiel contract' met Fatah en kreeg u een loon van ongeveer 200 dollar (CGVS p.6-7). Daarnaast schetst u een fraai beeld over de financiële situatie van uw familie (CGVS p.4-6). U stelt dat jullie een eigendom hebben in Nahr al-Bared die jullie verhuren (CGVS p.4, 6). In Al Badawi heeft uw vader een eigen voedingswinkel en ook uw meerderjarige broers hebben vast werk (CGVS p.4-6). U geeft bovendien aan dat er binnen uw familie geen nood is om beroep te doen op hulp van derden (CGVS p.6). Uit uw verklaringen blijkt dat u tot op heden nog steeds een goed contact heeft met uw familieleden (CGVS p. 7). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep op hen zou kunnen doen. Wat uw reisweg betreft, betaalde u in totaal een som van 9500 dollar (CGVS p.8), wat een aanzienlijk bedrag is. U geeft aan dat u dit financierde met uw spaargeld (CGVS p.8). Uit het feit dat u dit aanzienlijke bedrag kon betalen vanuit spaargeld, blijkt bovendien dat u over een zekere financiële marge beschikt.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u aangeeft dat u beroep kon doen op het onderwijs van UNRWA, alsook op elementaire medische hulp van UNRWA (CGVS p.4). U geeft aan dat uw familie geen toegang had tot aanvullende hulp aangezien jullie inkomen boven de grens ligt (CGVS p.4).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïsoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel, afgeleid uit schending van de artikelen 2, §2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, de artikelen 1 en 1D, lid 2 van de Conventie van Genève, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, tracht verzoeker, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“(...)

- Overwegende dat verzoekende partij ontegensprekelijk uit LIBANON afkomstig is en als Palestijns UNRWA Vluchteling geregistreerd.
- Dat echter dient te worden aangestipt dat deze “UNRWA status” geenszins kan worden gelijkgesteld met de Vluchtelingenstatus van de Conventie van Genève. Dat de talrijke inkrimpingen van het UNRWA budget en meer nog de in vraagstelling van het verder bestaan van de UNRWA door de Trump administratie, noodzakelijk de vraag laten reizen nopens het redelijk karakter van het verder bestaan van de instelling en hetgeen zij nog in werkelijkheid betekent;
- Deze status beperkt zich concreet tot materieel uiterst beperkte hulp waarvan de verzoekende partij niet eens genoot en waarvan thans niet kan worden gesteld dat de financiële beperkingen door President Trump ingevoerd, dat die nog zal kunnen worden uitgedeeld: de UNWRA fondsen werden tot hiertoe voor een groot deel door de Verenigde Staten gevoed.
- In casu genoot de verzoekende partij van een heel beperkt medisch hulp (basishulp en diende zij zelf in te staan voor deels van de zorgen en medicatie ;
- Concret betekent dit ook dat andere medische kosten waarvoor zij zelf moest instaan serieus in het budget wegen: dit betekent concreet dat wanneer medicatie diende te worden gekocht ook minder voeding kon worden gekocht of dat men aan het spaargeld moet raken.

(...)

- Dat het CGVS tevergeefs stelt dat de verzoekende partij en haar gezin door de familie zou kunnen worden gesteund en dat haar situatie beter was dan die van een groot deel van de bevolking
 - Dat het CGVS echter uit het oog verliest dat de door de familie geboden financiële hulp niet tot het oneindige gaat :
 - Dat de verzoekende partij haar reis , 9 500 dollar heeft kunnen financieren met haar eigen spaargeld, hetgeen uiteraard inhoudt dat de verzoekende partij geld kon sparen zoals het CGVS het stelt, doch ook inhoudt dat dat spaargeld thans op is...Dat dit bedrag verder ook gespaard werd op bijna 7 jaar nl. tussen 2011 en september 2018 hetzij jaarlijks 1 700 dollar;
 - Dat het CGVS de situatie volledig naar Westerse levenswijze en model analyseert wanneer hij stelt dat spaargeld hebben naar een goede loon zou wijzen, nl een loon die een overschot laat wanneer alle vaste kosten en voeding betaald zijn.
 - Dat wel integendeel , in een land waar armoede heerst , sparen noodzakelijk is en zich aan de bevolking opdringt als iets natuurlijk ; Men weet immers al te goed dat de minste bijkomende of onverwachte kost, van aard is om in strakke armoede te geraken ;
 - Men dwingt zich om nog zuiniger dan nodig te leven om geld opzij te kunnen leggen : voor een jobloze periode, voor een ziekte of ongeval, voor een bruiloffeest, voor een begrafenis enz
 - Dat de verzoekende partij concreet stelt dat in de mate zij aan een job kon geraken als schilder en een zekere clientele had , zij het inderdaad beter stelde dan een groot deel van de bevolking. Zij heeft echter weinig kans om haar job te recupereren in geval van terugkeer. Verder moet zij stellen dat haar werk als schilder een zekere welvaart veronderstelt bij de clientele vermits schilderwerk niet meteen tot de basisnoden hoort.
 - Van zodra de bevolking verarmt , wordt er minder beroep gedaan op een schilder en worden de werken die niet noodzakelijk zijn uitgesteld.
 - dat de situatie in Libanon sedert haar vertrek drastisch is verergerd en dat meer en meer activiteiten uitsluitend aan Libanesen worden toevertrouwd
 - Het CGVS houdt met dit element geen rekening en voert geen diepgaand onderzoek.
 - Dat dit element ook een aanwijzing is voor de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij.
 - Dat het CGVS de situatie in Libanon als statisch beschouwt op grond van zijn oordeel dat de situatie in Libanon "eerder stabiel" is .
- Dat de situatie in Libanon echter niet stabiel is en constant evolueert.
- Dat verder dient te worden vastgesteld dat het CGVS naar de ongeloofwaardigheid van het relaas besluit, op grond van een heel summier onderzoek.
- Dat deze vaststelling reeds de vernietiging van de beslissing rechtvaardigt, vermits naar de ongeloofwaardigheid van het relaas besloten werd, zonder naar de specifieke context en achtergrond te kijken.
- Dat hierdoor de aangehaalde middelen ook geschonden werden.
- Het CGVS stelt dat het beeld van de verhouding tussen de verzoekende partij en D.(...) niet verenigbaar zou zijn met de gedragingen van het koppel;
- De verzoekende partij heeft in totaal maar twee selfies genomen van haar meisje en heeft die foto pas na één jaar relatie mogen trekken, zij heeft de foto niet zomaar op haar GSM gelaten zodat zij door elkeen zouden kunnen worden gezien; Integendeel heeft zij de twee foto's op een memory stick geplaatst die principieel niet door iedereen kon worden gezien;
 - De verzoekende partij geeft toe dat het inderdaad beter was geweest van helemaal geen foto's te nemen, maar meent tevens de aandacht van het CGVS te mogen trekken dat het niet steeds mogelijk is als in gevangenis te leven...Voornamelijk als men 23 jaar oud is en voor een eerste keer verliefd geraakt.
 - Echt leven is weinig verenigbaar met een nulrisico...
- Verder dient te worden aangekaart dat het meisje één jaar wachtte om haar toestemming te geven voor een foto te laten trekken, hetgeen naar een langdurige relatie wijst : zij meende het risico te beperken vermits de relatie serieus was en de jongen bewust was van het risico en van de noodzakelijkheid om de relatie in het geheim te houden en diskreet te handelen;
- Het CGVS geeft een verkeerde interpretatie aan één van de foto's waarop andere personen ook te zien zijn.
- De personen die op de foto te zien staan zijn geenszins vriendinnen van D.(...) of van de verzoekende partij, doch wel onbekenden waarmee het koppel op de bus samenreisde wanneer het naar zee ging.
- Het koppel ging niet samen naar de bushalte doch elk afzonderlijk.
- Zij stapten als laatsten in , één aan de voorkant en één langs de achterkant om vervolgens de hele bus na te kijken om te zien of er bekende gezichten waren ingestapt: pas toen zij beiden vastgesteld hadden dat er geen bekende gezichten aanwezig waren, ging het koppel naast elkaar zitten:

Het besluit van het CGVS steunt op een vrije interpretatie die geen steun vindt in het administratief dossier en op een onvolledig onderzoek van de achtergrond van de foto en van het relaas.

Dat verder, het door het CGVS aangeklaagd gedrag, sterk dient te worden gerelativiseerd.

Dat "mooie woorden, elkaar knuffelen, zoals twee mensen die verliefd zijn" in Libanon en tussen Moslims geenszins gelijk te stellen is en dezelfde betekenis heeft dan in België .

Dat mensen die geen reden hebben om hun relatie te verbergen en officieel verloofd zijn , maar die moslim en soennietisch zijn geen vrije relatie mogen hebben zoals in Europa.

Dat de terugtrokkendheid en discretie de regel zijn... Dat de huidige jeug een minder los gedrag wordt toegelaten dat dat dat aan hun ouders destijds werd opgelegd...Een gevolg van het stijgende radicalisme dat ook in Libanon tastbaar is.

Dat het CGVS geenszins rekening houdt met deze context noch met het volledige relaas van de verzoekende partij.

Dat het CGVS evenmin rekening houdt met het heel speciale context in dewelke het koppel opnieuw contact had, nadat zij een einde hadden gesteld aan hun relatie, gelet aan de weigering van het gezin van het meisje, het huwelijk te accepteren.

Dat de verzoekende partij totaal vernield werd door het overlijden van haar zus , vooreerst omdat zij overleden was maar verder ook omdat zij zelfmoord gepleegd had, een dood die een Moslim niet kan integreren of bedripen omdat de Islam het verbiedt en dat zelfmoordgevallen eerder zeldzaam voortkomt.

Het koppel had noodgedwongen een einde gesteld aan de relatie omdat de relatie geen toekomst kon hebben, doch niet omdat er geen liefde meer was.

Als D.(...) hoorde in welke toestand de verzoekende partij verkeerde omwille van het zelfmoord van haar enige en oudse zus, kon zij het niet zo laten .

De beslissing werd snel genomen elkaar te ontmoeten zonder dat één van beiden de situatie en het risico echt overwoog;

De verzoekende partij had nood aan troost en D.(...) nood om haar pijn te stillen.

De beslissing houdt met deze humane extreme toestand geen rekening daar waar de bijzondere omstandigheden de geloofwaardigheid van het relaas ondersteunen.

Dat het CGVS de grond van de zaak verzuimt te bekijken door te stellen dat het relaas ongeloofwaardig zou zijn, een besluit dat echter enkel mogelijk was omwille van een heel oppervlakkig onderzoek;

Dat de incidenten daterende van 2014 uiteraard geen rechtstreekse aanleiding waren tot het vertrek uit Libanon in 2018.

Dat het CGVS alleszins de situatie concreet niet onderzocht heeft, zodat de beslissing teniet dient te worden gemaakt.

dat de verzoekende partij een volkomen coherent relaas heeft afgelegd.

Dat het relaas in deze gewijzigde context volkomen geloofwaardig is.

Dat deze vaststelling volstaat om de beslissing nietig te maken.

Dat het CGVS verder stelt dat de verzoekende partij niet behoeftig was , dat een familiale steun mogelijk was , zodat zij niet afhankelijk was van de UNRWA en dat zij aldus probleemloos zou kunnen terugkeren en geen nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

Het CGVS stelt tevens dat de veiligheidssituatie redelijk stabiel zou zijn.

Dat dient te worden vastgesteld dat de redenering van het CGVS niet kan worden gevolgd : de UNRWA heeft een welbepaald mandaat en opdracht gekregen die moet worden vervuld. Bij gebrek aan dit mandaat te voldoen vervalt de uitsluiting die eraan gepaard gaat;

- Hypothetische hulp van familieleden die voor een deel zelf reeds op leeftijd zijn en die bijgevolg alleszins deze hypothetische hulp slechts heel tijdelijk nog zouden kunnen bieden, is niet van aard om de UNRWA van de opgelegde plicht te verheffen; Indien er schrijnende nood is dient de bijstand door de UNRWA te worden geboden en niet door het gezin;
- De capaciteit voor de UNRWA zijn opdracht al dan niet nog te vervullen dient te worden gemeten ten aanzien van de bestaande noden van de UNRWA vluchtelingen en niet ten aanzien van hun capaciteit om naar buitenstaande hulp te geraken;
- Zeker reeds wanneer zoals in casu geen grondig ernstig onderzoek plaatsvond nopens de financiële mogelijkheden van het gezin, sensu strictu en sensu lato;
- Deze vaststelling volstaat reeds om de beslissing te vernietigen;
- Verder dient te worden vastgesteld dat het CGVS in gebreke blijft de huidige materiële mogelijkheden van de UNRWA te onderzoeken , rekening houdende met de Amerikaanse ingevoerde beperkingen, op kort en middelmatig termijn.
- De beslissing dient derhalve te worden vernietigd en de zaak naar het CGVS teruggestuurd voor nader onderzoek;
- Verder dient te worden vastgesteld dat de UNRWA status geen recht tot "bescherming" biedt en a fortiori noch minder tot daadwerkelijke bescherming en in casu tot daadwerkelijke bescherming tegen

bedreigingen vanwege politieke facties, bendes, gewapende groeperingen enz. Dat de UNRWA alleszins geen steun kan bieden om de veiligheid in de kampen te garanderen, een veiligheid die concreet serieus daalt naargelang de overbevolkingseil verhoogt;

Dat verzoekende partij evenmin ondervraagd werd nopens de al dan niet mogelijke bescherming die haar door de UNRWA kon worden geboden: verzoekende partij werd heel oppervlakkig ondervraagd en ivm de UNRWA werd het gesprek heel oppervlakkig gevoerd

- Dat deze vaststellingen reeds volstaan om de beslissing nietig te maken en verzoekende partij de vluchtelingenstatus toe te kennen.

- Dat hierbij dient te worden herinnerd dat artikel 1 D van de conventie van Geneve voorziet dat van zodra vastgesteld wordt dat de UNRWA niet meer in staat is zijn mandaat te vervullen, de aanvrager, die reeds een vluchteling is, van ambsthalfte dient te worden erkend.

Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt:

§ 2. Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.

Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming bepaalt dat:

1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

Nochtans, maakte de dossierbehandelaar nergens de moeite om verzoekende partij te confronteren met de kritiek die in de beslissing te lezen staat, noch om de werkelijke problematiek van het gezin te benaderen en verder, te onderzoeken.

Zodoende worden de hierboven omschreven rechtsbepalingen geschonden.

Verzoekende partij kan zich niet verweren indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen

De afdeling wetgeving van de Raad van State oordeelde dat er een niet geschreven grondrecht bestaat dat inhoudt dat elke administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden door deugdelijke motieven.

De materiële motiveringsplicht is een technisch-juridisch middel om de interne wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole houdt achtereenvolgens in:

1. het onderzoek naar het bestaan van de motieven;
2. het onderzoek naar de feitelijke juistheid van de motieven;
3. het nagaan of de motieven juridisch juist zijn;
4. het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

Verzoeker is van oordeel dat de beweegredenen die ten grondslag liggen van de bestreden beslissing van het CGVS niet deugdelijk zijn en de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Dat het CGVS geen voldoende rekening heeft gehouden met alle relevante elementen uit het dossier en hierbij zijn onderzoeksplicht geschonden heeft.

Dat verder nog dient te worden vastgesteld dat de kans om nog aan werk te geraken voor de verzoekende partij heel beperkt is :

Dat de situatie van uitsluiting van de niet-Libanezen van de werksfeer recent aangeklaagd werd door de Palestijnse bevolking in Libanon;

(...)"

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat hij om voormelde redenen vreest het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst/woonplaats. Hij probeert deze stelling kracht bij te zetten door te verwijzen naar algemene informatie over de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon, alsook naar informatie waaruit moet blijken dat UNRWA haar verplichtingen niet langer kan nakomen, en haalt in het bijzonder de situatie in het vluchtelingenkamp Al Badawi aan. Hij haalt ook aan dat UNRWA de financiële steun aan Palestijnse families niet kan verzekeren. Ook wijst hij op de discriminatie ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon, stelt hij dat de geschetste situatie precies overeenstemt met de situatie die door de hem wordt geschetst en de geloofwaardigheid van het relaas ondersteunt, en betoogt hij dat de verslechterde economische toestand in Libanon, dat bijna failliet gaat, uiteraard ook van aard is om bij te dragen tot de groeiende vijandigheid ten aanzien van vreemdelingen en vluchtelingen, aan wie de oorzaak van de toestand toegeschreven wordt, alsook bijdraagt tot de toenemende macht van de Volksfront en van de Hezbollah die, de facto "werk" bieden, al is het voorgesteld werk niet zonder risico en houdt weigeren evengoed een risico in, waardoor de

verzoekende partij noodgedwongen Libanon diende te verlaten. Tot slot dient ook in acht te worden genomen dat het aantal vluchtelingen in Libanon thans het aantal autochtonen overtreft en dat de situatie er ondraaglijk is geworden, aldus nog verzoeker.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd. Ter terechtzitting legt verzoeker een "bijkomende nota" met algemene informatie neer over de werking van de UNRWA en de impact van de corona-pandemie. Voorts worden persartikels geciteerd over de gevolgen van de zware ontploffing in Beiroet, de veiligheidssituatie en het akkoord tussen Israël en VAE.

3. Nieuwe elementen

Op 24 augustus 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 27 maart 2020, de COI Focus "*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 20 december 2019 en de COI Focus "*Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 27 mei 2020.

Op 27 augustus 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "*Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 21 augustus 2020.

4. Voorafgaande opmerking

De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist in de aangegeven mate aldus juridische grondslag.

5. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. De motieven van de bestreden beslissing

6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA weliswaar met budgettaire tekorten kampt doch uit de beschikbare informatie duidelijk blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreeerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA-registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef, (v) hem, gezien het ongeloofwaardig karakter van zijn asielaanvraag, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) niet kan worden toegekend en (vi) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 september 2019 (CGVS nr. 1820513), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

7. Onderzoek van de uitsluiting van vluchtelingenstatus

7.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

7.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

7.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 21 augustus 2020 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA haar opdracht in Libanon is blijven vervullen. UNRWA zorgt in Libanon voor gratis primair en secundair onderwijs voor bijna 37.000 leerlingen in 65 scholen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de 12 kampen in Libanon wonen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

In zoverre verzoeker aanhaalt dat de UNRWA status geen recht op bescherming biedt en *a fortiori* geen daadwerkelijke bescherming biedt tegen bedreigingen vanwege politieke facties, bendes en gewapende groeperingen, en dat UNRWA alleszins geen steun kan bieden om de veiligheid in de kampen te garanderen, een veiligheid die daalt naar gelang het bevolkingsaantal toeneemt, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “*andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen*” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking “*bijstand of bescherming*” dient te worden opgevat dat

zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: “*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future*”. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte “*andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR*” is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar hetgeen volgt.

7.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Verzoeker betoogt dat UNRWA niet langer in staat is de nodige bijstand en bescherming te bieden, dat UNRWA zijn verplichtingen niet meer kan nakomen en zijn mandaat niet meer naar behoren kan vervullen, en verwijst in dit verband naar de budgettaire tekorten van UNRWA, en in het bijzonder naar de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA stop te zetten.

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit dezelfde informatie blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten heeft tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de

tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Op 31 januari 2020, vóór het uitbreken van de COVID-19-pandemie, lanceerde de waarnemend commissaris-generaal, Christian Saunders, een budgetoproep van minimum 1,4 miljard dollar om de essentiële diensten en bijstand door UNRWA voor het jaar 2020 te financieren.

Uit de COI focus *“Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA zijn ergste financiële crisis sinds 70 jaar beleeft en niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, hetgeen een uitdaging vormt om de continuïteit van de dienstverlening te verzekeren. UNRWA worstelt om de nodige financiering te verkrijgen die nodig is om al zijn programma's te kunnen handhaven. UNRWA's financiering bestaat uit een programmabudget ('programme budget') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('emergency budget') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('emergency appeals'). Naast deze geplande budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('earmarked') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. In 2020 lanceerde UNRWA tevens zogenaamde “Covid-19 flash appeals” tijdens de periode maart-juli 2020 waarbij een bedrag van 93,4 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19 crisis te lenigen.

Op 23 juni 2020 vond een buitengewone ministeriële conferentie plaats waarbij 75 staten en NGO's een bedrag van 130 miljoen dollar aan UNRWA beloofden, hoewel de conferentie bedoeld was om een financieringstekort van 400 miljoen dollar te overbruggen. Van deze 130 miljoen dollar wordt een 19,5 miljoen dollar gereserveerd voor het beantwoorden van de COVID-19 crisis.

Tot op heden heeft UNRWA financiering en toezeggingen ontvangen die de helft van het programmabudget kunnen dekken. Verder ontving UNRWA door middel van de 'flash appeals' 60% van de financiering die nodig is om COVID-19 crisis te beantwoorden. Het ontving echter veel minder financiering voor zijn noodbudget dat wordt aangewend om de meest acute humanitaire noden in Syrië en Gaza te lenigen.

In juli 2020 zegde de Europese Unie 4 miljoen euro toe in het kader van de COVID-19 flash appeal. Oostenrijk ondertekende een meerjarenakkoord voor de periode 2020-2022 met UNRWA voor een totaal van 5,7 miljoen euro dat bestemd is voor het UNRWA Health programme in de Palestijnse bezette gebieden. Frankrijk kende 6 miljoen euro waarvan 5 miljoen bestemd is voor de kerntaken van UNRWA zoals onderwijs, gezondheid en armoedebestrijding in alle mandaatgebieden en 1 miljoen euro bestemd is voor de COVID-19 crisis in de Palestijnse bezette gebieden.

Als gevolg van de financiële crisis is de noodhulp die UNRWA levert gebieden ernstig ondergefinancierd, waardoor UNRWA maatregelen heeft moeten nemen. Zo heeft de financiële crisis er reeds toe geleid dat leerkrachten geen lange termijn contracten meer worden geboden maar dagcontracten. Als gevolg van de COVID-19 crisis en de financiële situatie werden het salaris van dagloners tijdelijk verlaagd en vielen er tevens ontslagen. Dit had een impact op een 100-tal personen inclusief leerkrachten en kuispersoneel.

UNRWA heeft tevens zijn dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19 crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de Palestijnse bevolking te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegeneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken.

Als gevolg van het begrotingstekort is er verder een tijdelijke bevrozing op de instroom van personen die voldoen aan de criteria om “cash assistance” van UNRWA te ontvangen. Heden dekt de beschikbare portefeuille voor “cash assistance” slechts twee van de drie betalingsrondes voor 2020. Het “cash assistance” programma in Jordanië, de Westelijke Jordaanoever en Libanon is reeds sinds 2013 bevroren voor nieuwe intakes.

UNRWA blijft bijstand leveren ondanks de financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt en de COVID-19 crisis. Zoals in de COI Focus wordt aangehaald, hebben deze omstandigheden UNRWA

genoodzaakt om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat UNRWA niet in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten. Dit alles neemt niet weg dat UNRWA heden nog steeds in staat is bijstand te leveren aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in de mogelijkheid is om zijn kernopdracht waarmee het belast is, uit te voeren. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA in Libanon zorgt voor gratis primair en secundair onderwijs voor bijna 37.000 leerlingen in 65 scholen, dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft, dat het agentschap ook financieel helpt met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg, dat het Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA bijstand biedt aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven en dat UNRWA via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma voorts streeft naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de 12 kampen in Libanon wonen.

Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om zijn opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

De persartikels die verzoeker ter terechtzitting neerlegt met betrekking tot de werking van UNRWA en de COVID-19 pandemie doen geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker toont met deze persartikels immers niet aan dat de objectieve informatie waarop de commissaris-generaal steunt niet correct is.

7.2.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

7.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest El Kott heeft geoordeeld "*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielerzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*" (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het HvJ niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen genomen worden:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer
- verzoekers vluchtmotieven
- verzoekers socio-economische situatie
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar "*Note on UNHCR's interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*" een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden "*om welke reden ook is opgehouden*" in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

7.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij kan terugkeren naar Libanon.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt uit de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 27 mei 2020 dat Libanon in 1965 het Casablanca-protocol ondertekende, dat de opvang van Palestijnse vluchtelingen in Arabische landen regelt. Artikel 2 van dit protocol bepaalt dat Palestijnse vluchtelingen die op het grondgebied van de verdragsluitende staten verblijven het recht hebben om het land waar ze verblijven te verlaten en ernaar terug te keren. Het recht om Libanon te verlaten en ernaar terug te keren, zoals artikel 2 voorziet, wordt gelijkgeschakeld met de rechten die voor Libanese burgers gelden en daarnaast dient de toepassing van artikel 2 van het protocol in overeenstemming te zijn met de geldende regels en wetten. De geldende modaliteiten voor geregistreerde Palestijnse vluchtelingen om naar het buitenland te reizen kunnen, afhankelijk van de politieke context, het voorwerp zijn van beleidswijzigingen. De Libanese consul in België stelde in januari 2015 aan Cedoca dat door de Syrische (vluchtelingen)crisis een aantal procedures betreffende de toegang tot het grondgebied strenger worden toegepast. Zo werden een aantal bevoegdheden van de Libanese ambassades, zoals het uitreiken van reisdocumenten aan Palestijnse vluchtelingen, ingeperkt en overgedragen aan de Sûreté Générale in Libanon. Deze past de regels streng toe waardoor ook de wachttijd lang is. Sinds 1 november 2016 krijgen geregistreerde Palestijnen die zich in Libanon bevinden biometrische paspoorten uitgereikt (e-paspoort met microchip die onder meer vingerafdrukken bevat). Dit nieuwe paspoort kon in de periode november 2016 – juli 2019 alleen in Libanon zelf aangevraagd worden en niet vanuit een buitenlandse ambassade. Op 1 februari 2017 startte de Sûreté Générale met het uitreiken van machine-leesbare (niet biometrische) paspoorten aan in Libanon geregistreerde Palestijnen in het buitenland via de ambassades. Sinds juli 2019 kunnen Palestijnse vluchtelingen, net zoals Libanese burgers, een biometrisch reisdocument aanvragen in de Libanese ambassade in Brussel. Het eerdere machine-leesbare reisdocument blijft eveneens geldig.

De door UNRWA in Libanon geregistreerde Palestijnse vluchtelingen krijgen in Libanon een permanente verblijfsvergunning. Zij hebben bovendien recht op een speciaal Libanees reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen. Dit reisdocument is naargelang het betaalde bedrag één of vijf jaar geldig en wordt door de Sûreté Générale uitgereikt. Deze dienst is verantwoordelijk voor de Libanese grenscontroles en voor de uitreiking van paspoorten aan Libanezen en Palestijnen. Op 13 juni 2019 nam Cedoca telefonisch contact op met het Libanese consulaat in Brussel. De consulaire medewerker bevestigde dat Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten zonder problemen naar Libanon kunnen terugkeren zolang hun dossier niets van criminele aard bevat. De bij het DAPR geregistreerde Palestijnse vluchtelingen kunnen een nieuw reisdocument aanvragen of het oude verlengen via de ambassade. Deze reisdocumenten zijn één of drie jaar geldig. Palestijnse vluchtelingen die geregistreerd staan bij UNRWA kunnen reisdocumenten verkrijgen die één of vijf jaar geldig zijn. Men dient zich persoonlijk aan te bieden bij de Libanese ambassade en in het bezit te zijn van de nodige identiteitsdocumenten. De aanvraag wordt vervolgens overgemaakt aan de Sûreté Générale in Libanon, die over de aanvraag van reisdocumenten beslist. Ook bij verlies van het reisdocument of wanneer men het land illegaal verlaten heeft, legt de ambassade de aanvraag voor aan de Sûreté Générale in Libanon, die een reisdocument uitreikt of de documenten regulariseert. De bewering dat personen hun reisdocument verloren hebben, is in veel gevallen wel weinig aannemelijk, zo zei de consul in 2015 aan Cedoca. De consul stelt dat een vermoeden kan bestaan dat personen die in België asiel aanvragen mogelijk juridische problemen kennen met de Libanese autoriteiten. Hun aanvraag voor een vernieuwing van hun reisdocument wordt daarom zeker grondig onderzocht. Het consulaat benadrukt bij elk contact met Cedoca dat de aanvraag geval per geval bekeken wordt en er zich steeds een veiligheidsprobleem kan voordoen. De procedure voor de aanvraag van een reisdocument duurt gemiddeld drie maanden maar kan variëren. In speciale gevallen beslist de Sûreté Générale om een laissez-passer uit te reiken. Op 27 maart 2020 stelde de Libanese consul opnieuw aan Cedoca dat een aanvraag tot vernieuwing van een reisdocument op *case-by-case* basis behandeld wordt. De ambassade stuurt de aanvraag en vereiste documenten door naar het Libanese ministerie van Buitenlandse Zaken en de Sûreté Générale, dewelke uiteindelijk beslist over de aanvraag en het reisdocument verlengt of een nieuw uitvaardigt. Indien men niet in het bezit is van een verlopen reisdocument wordt soms een laissez-passer verleend. Op de vraag of Palestijnen die Libanon verlieten met een Palestijns paspoort, afgeleverd door de Palestijnse ambassade in Libanon, naar Libanon kunnen terugkeren, stelde de consul dat dit de zaak erg bemoeilijkt. Dit wordt beschouwd als een illegale reis in het geval de betrokken Palestijnse vluchteling wel degelijk recht heeft op een Libanees reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen. Wanneer men illegaal het land verlaten heeft, is

dit eveneens een ernstige complicatie voor de mogelijkheid tot terugkeer. Er zal dan een zeer grondig onderzoek gebeuren omdat de vraag zich stelt waarom de Palestijnse vluchteling het land niet op een legale manier verliet en of deze mogelijk een probleem kende met de Libanese autoriteiten. De uitkomst zal *case-by-case* gebeuren. De procedure neemt gemiddeld twee maanden in beslag maar gezien de gespannen situatie in Libanon en de coronacrisis neemt dit mogelijks meer tijd in beslag. Wanneer men in het bezit is van een geldig reisdocument kan men volgens de consul vrij naar Libanon terugkeren.

Voormelde informatie werd door Cedoca getoetst bij Palestijnse en diplomatieke instanties, ngo's en ingo's. Een Palestijns diplomaat in Europa stelt op 23 maart 2020 aan Cedoca dat elke in België afgewezen Palestijnse asielzoeker uit Libanon toestemming nodig heeft van de Libanese autoriteiten om terug te kunnen keren en dat dit *case-by-case* beoordeeld wordt. De procedure kan ettelijke maanden in beslag nemen. Volgens twee diplomatieke bronnen in Libanon, gecontacteerd tijdens een Deense onderzoeksmis­sie, staan de Libanese autoriteiten sinds de verkiezingen van mei 2018 weigerachtig ten opzichte van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen zonder statuut in hun huidig land van verblijf, ongeacht of deze terugkeer gedwongen of vrijwillig verloopt. Wanneer een Palestijnse vluchteling na afwijzing van diens asielaanvraag in het buitenland een nieuw reisdocument of *laissez-passer* aanvraagt, zal deze aanvraag een speciale procedure doorlopen. Een aantal criteria die hierbij geëvalueerd worden, zijn of de uitreis illegaal was en of er sprake is van een verblijf in andere landen zoals bijvoorbeeld Turkije. Pas als het ministerie van Buitenlandse Zaken de aanvraag goedkeurt, wordt deze doorgestuurd naar de *Sûreté Générale*, die een onderzoek voert naar de persoon en diens registratie. Volgens twee door de Deense onderzoeksmis­sie geconsulteerde diplomatieke bronnen reikten de Libanese autoriteiten sinds mei 2018 geen identiteits- of reisdocumenten meer uit aan Palestijnse vluchtelingen uit Libanon wiens asielaanvraag in Europa werd afgewezen, tenminste wanneer de overheid van het land waaruit de Palestijnse vluchteling wil terugkeren betrokken is bij de terugkeer. De behandeling van deze aanvragen werd *on hold* gezet. Een door Cedoca gecontacteerde diplomatieke bron stelt dat vrijwillige terugkeer niet onmogelijk is maar dat in de praktijk het politiek klimaat van die aard is dat vrijwillige terugkeer nagenoeg onmogelijk wordt gemaakt. Hierbij wordt aangestipt dat diplomatieke bronnen voornamelijk op de hoogte zijn van vrijwillige terugkeer waarbij overheden een rol spelen. Voorts nam Cedoca contact op met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO) in Libanon. Een beleidsmedewerker stelde in mei 2020 aan Cedoca dat de *Sûreté Générale* sinds 2012 (de aanvang van de Syrische burgeroorlog en de Syrische vluchtelingencrisis in Libanon) systematisch controle uitvoert bij de aanvraag voor een nieuw reisdocument, wat de procedure verlengt. Palestijnse vluchtelingen uit Libanon in het bezit van een geldig reisdocument kunnen normaal gezien terugkeren naar Libanon. Aanvragen voor een nieuw of hernieuwing van het reisdocument worden *case-by-case* behandeld. Het is erg moeilijk hierbinnen een lijn te trekken of te generaliseren. De Libanese autoriteiten hebben een terugkeerbeleid voor Palestijnen uit het buitenland maar dit is niet transparant. Er bestaan geen geschreven transparante regels maar volgens de bevindingen van de PHRO is het huidige beleid restrictief. De beleidsmedewerker stelt nooit gehoord te hebben van het feit dat een voorafgaandelijke toestemming nodig zou zijn wanneer men wel degelijk in het bezit is van een geldig reisdocument maar geeft aan hoofdzakelijk Palestijnse vluchtelingen uit Libanon te kennen die een legaal verblijf hebben in een ander land. De grootste moeilijkheid stelt zich volgens de PHRO wanneer de betrokken Palestijn Libanon verlaten heeft met een Palestijns paspoort, verkregen op de Palestijnse ambassade in Libanon. Op dit Palestijns paspoort staat bij uitreis uitdrukkelijk gestempeld dat hiermee geen terugkeer mogelijk is naar Libanon. Wanneer het Palestijns paspoort gestempeld werd bij de uitreis zal de *Sûreté Générale* geen terugkeer op het grondgebied meer toelaten, zelfs wanneer de betrokkene ook in het bezit is van een geldig Libanees identiteitsdocument of reisdocument. Het aantal Palestijnen dat Libanon op die manier verlaten heeft, is volgens de PHRO relatief groot. Palestijnen doen dit omdat zij menen dat dit het risico op een gedwongen repatriëring terug naar Libanon inperkt maar compromitteren hiermee een vrijwillige terugkeer. In juni 2019 stelde de PHRO dat wanneer het dossier een onregelmatigheid bevat, men bij aankomst op de luchthaven van Beiroet riskeert te worden aangehouden. In mei 2020 stelde de beleidsmedewerker opnieuw dat wanneer men in het verleden problemen kende met de *Sûreté Générale*, men bij aankomst met zekerheid ondervraagd wordt, zo ook in het geval van een illegale uitreis. In dit laatste geval wordt men over het algemeen twee weken vastgehouden en daarna weer vrijgelaten. Dikwijls dient men hierbij ook een som geld te betalen. In het geval van een rechtszaak zal men vastgehouden worden tot de onderzoeksrechter de zaak hoort. Dit gebeurt over het algemeen binnen de acht uren of twee dagen na aankomst. Vervolgens wordt men overgebracht naar het detentiecentrum van de *Sûreté Générale*. Daar wacht men op het onderzoek van de *Sûreté Générale* (14 dagen of meer). Rechtszaken betreffen illegale uitreis, misbruik van officiële documenten (vervalst visum in het reisdocument of het reizen met een gerapporteerd verloren reisdocument) of een misdrijf. Ook volgens UNHCR zouden zij die ervan verdacht worden het land illegaal te hebben verlaten bij

terugkeer worden opgesloten (tussen één week en drie maanden) en/of worden beboet (1250 tot 7500 Libanese Ponden). Volgens de expert Libanon en de directeur van de afdeling Midden Oosten van Human Rights Watch, Lama Fakih, door Cedoca in juni 2019 gecontacteerd, deed de organisatie geen recent onderzoek naar de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen uit Libanon. Ze heeft geen weet van beleidswijzigingen en stelt dat het in ieder geval in het verleden zo was dat de in Libanon geregistreerde Palestijnen konden reizen mits het bekomen van reisdocumenten van de Sûreté Générale. Indien zij het land illegaal verlieten werden zij terug op het grondgebied toegelaten maar bij aankomst beboet of vastgehouden. Een medewerker van de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken, stelde op 17 juni 2019 per e-mail aan Cedoca dat de voorbije drie jaren (2017, 2018, 2019) geen repatriëring van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon kon plaatsvinden. Elke identificatie dient via de Sûreté Générale in Beiroet te passeren en deze procedure duurt eindeloos lang. Dit werd op 20 maart 2020 opnieuw aan Cedoca bevestigd. De Identificatiecel stelt dat, hoewel in theorie een repatriëring mogelijk is, ze er niet in slagen een laissez-passer te verkrijgen voor Palestijnen uit Libanon. IOM te Brussel gaf op respectievelijk 24 maart 2019, 20 juni 2019 en 24 maart 2020 per e-mail aan Cedoca de volgende gegevens over Palestijnen uit Libanon die vrijwillig terugkeerden met de hulp van IOM: 7 in 2017, 15 in 2018, 20 in 2019 en 0 in de periode tot 24 maart 2020. De laatste drie Palestijnen die vrijwillig terugkeerden, deden dit in september 2019. Sindsdien waren er geen aanvragen. Op 24 maart 2020 stelde IOM Brussel als volgt aan Cedoca: *“De politieke en diplomatieke context in Libanon maakt het ontzettend moeilijk om een zelfde lijn aan te houden wat betreft de terugkeer en herintegratiemogelijkheden. Het officiële standpunt van IOM zegt duidelijk dat terugkeer van PRL (indien in bezit van een geldig document) door de Libanese ambassade goedgekeurd moet worden, dit is dan ook de lijn die wij in België volgen, al hebben wij tot op vandaag nog geen weigering gekregen (let wel, laatste terugkeer van PRL naar Libanon via IOM dateert van september 2019, ondertussen is de situatie er zeker niet minder complex op geworden). In het geval dat de betrokkene(n) geen geldig reisdocument hebben is de (voor ons gekende) procedure iets omslachtiger. De pers(o)n(en) in kwestie moeten dan via politie een aangifte van verlies verkrijgen en er moet een oproep gepubliceerd worden in een lokale krant voor minstens 3 dagen. Deze documenten, samen met andere administratieve documenten, worden dan via het Libanese consulaat naar de MFA in Beiroet opgestuurd waarna de betrokkenen (indien een goedkeuring) zelf de DHL verzending moeten regelen en bekostigen om hun paspoorten van Libanon naar België te sturen. Omslachtig maar dus niet onmogelijk (zoals al een paar keer gebleken is het verleden, maar onduidelijk of deze procedure momenteel nog haalbaar is). (...) Het is ontzettend moeilijk om een duidelijk antwoord te geven of terugkeer voor PRL mogelijk is aangezien elke case op andere manier verloopt.”*

Uit recente berichtgeving blijkt dat de Libanese autoriteiten tijdens de coronacrisis restrictiever optreden betreffende de terugkeer voor Palestijnse vluchtelingen uit Libanon. Volgend op een circulaire van de Libanese Sûreté Générale (5932/M) op 1 mei 2020 kunnen Palestijnse vluchtelingen niet meer terugkeren naar Libanon. Sinds 18 maart 2020 zijn geen commerciële vluchten naar Beiroet meer toegelaten ten gevolge van de coronapandemie maar Libanezen die vastzaten in het buitenland verkregen de mogelijkheid om terug te keren op speciale repatriëringsvluchten. Op 4 mei verklaarde de Libanese Sûreté Générale met een Facebook-bericht dat het *“de beslissing van de Ministerraad uitvoert dat alleen Libanese burgers terug kunnen naar Libanon”*. Het Libanese-Palestinian Dialogue Committee (LPDC) tracht volgens een verklaring op haar website te bemiddelen om *“de beslissing van het National Disaster and Crisis Management Committee die de terugkeer verbiedt voor Palestijnen die in het buitenland verblijven en in het bezit zijn van een geldig Libanees reisdocument, te amenderen”*. In een Whatsapp-bericht van de Libanese ambassade in de Verenigde Arabische Emiraten, verzonden op 3 mei 2020, staat te lezen dat Palestijnse vluchtelingen alsook huispersoneel geen toegang hebben tot evacuatievluchten *“in overeenstemming met de circulaire van 1 mei 2020 van de Libanese SG”*. Zo werd een Palestijn op 3 mei 2020 tegengehouden toen hij, in het bezit van een geldig Libanees reisdocument, aan boord wilde gaan van een vliegtuig in Dubai. Volgens een beleidsmedewerker van de PHRO zijn er momenteel een aantal gevallen waar, in het kader van COVID-19, Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten Libanon toegang tot het grondgebied wordt ontzegd en vliegtuigmaatschappijen moeten opdraaien voor de kost om hen terug te vliegen naar het land waar ze vandaan komen. Daarnaast zijn er een hele reeks gevallen gedocumenteerd van Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten én vliegtuigtickets die in het kader van de coronacrisis toegang tot een vlucht ontzegd werden door de Sûreté Générale in de Golfstaten, Egypte en Maleisië. Ook verschillende media en mensenrechtenfora berichten hierover. Sinds maart 2020 meldt Fedasil in het kader van COVID-19 als volgt op haar website: *“Vrijwillige terugkeerreizen naar landen van herkomst zijn in principe afgelast. Voor personen voor wie al een vrijwillig terugkeer-dossier was opgestart, proberen Fedasil en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in de mate van het mogelijke nog een terugreis te*

organiseren. Personen die nog geen bijstand bij vrijwillige terugkeer hebben aangevraagd, moeten wachten tot de situatie weer stabiel is."

Uit voormelde informatie blijkt aldus dat Palestijnen die in Libanon door UNRWA en/of DAPR geregistreerd zijn en over geldige reisdocumenten beschikken in principe het recht hebben om terug te keren naar Libanon. Het huidige politieke klimaat en het *de facto* beleid ten opzichte van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen is echter restrictief. Aanvragen voor een nieuw of de hernieuwing van een reisdocument worden geval per geval behandeld en de Libanese Sûreté Générale neemt hierover de eindbeslissing. Deze procedure neemt minstens twee à drie maanden in beslag. Verder blijkt dat een gedwongen terugleiding of een terugkeer die "vrijwillig" verloopt maar waarbij de autoriteiten van het gastland betrokken zijn (bijvoorbeeld doordat zij een informatieverzoek doen, vragen om de afgifte van een laissez-passer of een terugnameverzoek indienen) nagenoeg onmogelijk wordt gemaakt door de Libanese autoriteiten. Hoewel Cedoca geen zicht heeft op de huidige slaagkans om een hernieuwing van het reisdocument te bekomen op de Libanese ambassade, blijkt echter nergens uit de beschikbare informatie dat Palestijnse vluchtelingen uit Libanon die op eigen initiatief aankloppen bij de Libanese ambassade geen reisdocumenten zouden kunnen bekomen of het verbod zouden krijgen om terug te keren naar Libanon. Wel zijn er factoren die de mogelijkheid tot vrijwillige terugkeer negatief beïnvloeden, met name een uitreis met een Palestijns paspoort afgeleverd door de Palestijnse ambassade in Libanon, een illegale uitreis, een uitreis met valse documenten, de tussenkomst van de overheid van het land waaruit vrijwillig wordt teruggekeerd of eerdere problemen met de Libanese autoriteiten. De door IOM begeleide terugkeer in 2019 bleef mogelijk voor Palestijnse vluchtelingen uit Libanon die in het bezit waren van geldige reisdocumenten. De recentste begeleide terugkeer van een Palestijn naar Libanon vond plaats in september 2019. IOM heeft sindsdien geen aanvragen meer gehad van Palestijnen die vrijwillig naar Libanon willen terugkeren. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, dient aldus te worden besloten dat, hoewel het huidige beleid restrictief is, de aanvraag voor een nieuw of de hernieuwing van een reisdocument omslachtig is en maanden in beslag kan nemen, en een aantal factoren een (vrijwillige) terugkeer bemoeilijken, een terugkeer naar Libanon voor Palestijnse vluchtelingen nog steeds mogelijk is. Uit de recente berichtgeving blijkt voorts dat de Libanese autoriteiten in het kader van de coronacrisis restrictief optreden jegens Palestijnse vluchtelingen uit Libanon. De Sûreté Générale maakt een duidelijk onderscheid wat betreft het recht op terugkeer tussen Libanese staatsburgers en Palestijnse vluchtelingen waarbij deze laatste terugkeer ontzegd worden, zelfs wanneer zij in het bezit zijn van geldige reisdocumenten. Hoewel Palestijnen actueel aldus voor onbepaalde tijd niet in staat zijn om naar Libanon terug te keren, dient op basis van de beschikbare informatie te worden geconcludeerd dat het hier slechts gaat om een tijdelijke maatregel genomen naar aanleiding van de COVID-19-pandemie en dus niet om een absolute onmogelijkheid om terug te keren naar Libanon.

In acht genomen wat voorafgaat, rekening houdend met het feit dat verzoeker beschikt over een UNRWA-registratiekaart alsook over een Palestijnse identiteitskaart en een geldig paspoort (geldig tot 3 augustus 2023, waarbij de stereotiepe bewering dat hij zijn paspoort aan de smokkelaar heeft gegeven en hij heeft vernomen dat de man werd opgepakt geenszins overtuigt nu verzoeker met zijn uitleg dat het de eerste keer is dat hij reisde en hij niet wist dat het paspoort zo belangrijk was (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7) allerminst een plausibele verklaring geeft waarom hij een dergelijk belangrijk document als zijn paspoort aan de smokkelaar zou geven), zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en gelet op het feit dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat hij in de negatieve aandacht van de Libanese autoriteiten zou staan, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om desgevallend een nieuw reisdocument/laissez-passer te bekomen via de Libanese ambassade te Brussel en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen in het verzoekschrift ook niet wordt betwist.

7.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Libanon

Er dient evenwel tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in de Palestijnse vluchtelingenkampen in het bijzonder.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 27 maart 2020) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Op 17 oktober 2019 barstten grote sociale onlusten uit in Libanon dewelke leidden tot massale en algemene betogingen tegen de overheid, diens wanbeleid, corruptie, cliëntelisme en onmacht om de economische crisis te bezweren. Op 29 oktober 2019 nam eerste minister Hariri onder druk van de straat ontslag en op 19 december 2019 werd een nieuwe regering gevormd met aan het hoofd Hassan Diab, de voormalige minister van Onderwijs. Deze regering, de eerste sinds 2005 die uit één politiek blok bestond, staat sterk onder invloed van Hezbollah en kan niet rekenen op de goedkeuring van het volk. Het leidde half januari 2020 tot nieuwe betogingen. Verschillende internationale mensenrechtenorganisaties rapporteerden dat deze betogingen, die werden toegelaten door de Libanese autoriteiten, op hardhandige wijze werden onderdrukt. Sinds het begin van de betogingen bezweken twee betogers aan hun verwondingen: de ene in Tripoli (17 februari 2020, drie maanden nadat hij werd neergeschoten) en de andere in Khalde (12 november 2019), een stad ten zuiden van Beiroet. De VN-Veiligheidsraad beschouwt de aanhoudende politieke instabiliteit gekoppeld aan de diepe economische crisis als een bedreiging voor de reeds onzekere veiligheidssituatie in Libanon. Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, beantwoordt echter niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Naast de druk van de straat blijft Libanon onstabiel als gevolg van de grote aanwezigheid van Syrische vluchtelingen op zijn grondgebied. Volgens het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR) waren er op 31 januari 2020 919.578 officieel geregistreerde Syrische vluchtelingen, volgens Human Rights Watch (HRW) en de Libanese regering zijn er anderhalf miljoen (geregistreerde en niet-geregistreerde) Syrische vluchtelingen in Libanon. De laatste jaren leidt deze situatie zowel in de media als in de Libanese politiek tot een grotere antivluchtelingenretoriek. Volgens de mensenrechtenorganisaties doet het Libanese leger regelmatig invallen in de Syrische vluchtelingenkampen waarbij het leger zich schuldig maakt aan mensenrechtenschendingen zoals willekeurige arrestaties, foltering en intimidatie.

In het laatste kwartaal van 2019 en het begin van 2020, nam het aantal rellen op straat toe. Tegelijk was er in de verslagperiode sprake van een constant laag aantal gewelddadige incidenten ('violent incidents'). In totaal waren er 49 '*violent incidents*', waarvan 18 '*battles*', 17 '*explosions/remote violence*', en 14 gevallen van '*violence against civilians*'. Het betrof over het algemeen kleinschalige, geïsoleerde incidenten, verspreid over Libanon. Het aantal gedode personen werd op dertien geschat, waarvan ruwweg de helft burgerdoden. In de categorie '*violence against civilians*' vielen naar schatting drie burgerdoden, in de categorie '*explosions/remote violence*' één en in de categorie '*battles*' twee. Volgens het ACLED vielen bij de rellen geen doden. Het geweld tegen burgers bestaat hoofdzakelijk uit buitensporig geweld van de veiligheidstroepen tegen betogers en eiste ongeveer duizend gewonden.

In de Bekavallei vinden sinds het begin van de Syrische oorlog ontvoeringen plaats. In de periode van mei 2019 tot maart 2020 ging het om minstens vijf gevallen. Het Libanese leger controleert ondertussen bijna de volledige Syrisch-Libanese grens en er blijven slechts een tiental illegale grensposten over. Het vertrek van de strijders van extremistische organisaties maakte niet alleen een einde aan de conflicten tussen de extremistische organisaties, waaronder Islamitische Staat (IS), Jabhat al-Nusra (JN), Jabhat Fatah al-Sham (JFS), Hayat Tahrir al-SHAM (HTS) enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische organisaties, die tot dan wedijverden voor de controle van het strategische gebied langs de grens met Syrië.

Met het einde van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, werden de aanvallen vanuit Syrië (raket- en morteraanvallen door rebelligroepen en luchtaanvallen door het Syrische leger) tot nul herleid. Na de zomer van 2017 werd geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het geweld in Baalbek, Hermel en Akkar bestaat hoofdzakelijk uit geïsoleerde incidenten omwille van criminele of clanmotieven.

In Tripoli blijft de situatie rustig ondanks dat er sprake was van incidenten tijdens de anti-regeringsbetogingen.

In Beiroet, waar meer dan de helft van de betogingen sinds 2015 plaatsvond, vielen er gewonden bij de confrontaties tussen betogers en ordetroepen en waren er arrestaties dewelke met geweld gepaard gingen. Half december 2019 stak er opnieuw sectair geweld op en tijdens straatgevechten tussen aanhangers van Hezbollah en Amal en betogers vielen in één weekend 521 gewonden.

De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïsoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Dit was ook het geval toen eind augustus 2019 een Israëlische drone ontplofte en een andere drone crashte in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Er volgde een reeks vergeldingsacties aan beide zijden, waarna de situatie weer tot rust kwam.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. De Palestijnse vluchtelingen en organisaties namen officieel geen deel aan de massale protesten maar honderden Palestijnen betoogden niettemin bij wijze van steun aan de Libanezen. De Palestijnen kwamen ook op straat om te protesteren tegen het plan van Trump maar er werd geen enkel incident gerapporteerd. Als gevolg van de nieuwe Libanese maatregelen ter verplichting van een werkvergunning voor buitenlandse arbeiders vonden er midden juli 2019 dagelijks betogingen plaats. In sommige kampen werd een algemene staking georganiseerd en werden de in- en uitgangen van de kampen gesloten. In het Mieh Mieh-kamp sloten de verschillende Palestijnse facties en het Libanese leger op 10 mei 2019 naar aanleiding van verschillende gewapende confrontaties tussen de Palestijnse facties onderling of met het Libanese leger, een overeenkomst om de veiligheidssituatie te verbeteren. Wat de situatie in het kamp Ayn al-Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. In 2019 vielen bij veiligheidsincidenten tussen verschillende gewapende rivaliserende partijen in het kamp minstens vijf doden en tien gewonden. Als gevolg hiervan opende het Libanese leger in augustus 2019 de toegangswegen tot het kamp zodat de bewoners konden vluchten tijdens de gevechten. Eind augustus 2019 namen de spanningen tussen de partijen af na een verzoeningsmeeting. Het geweld in Ayn al-Hilwah en Mieh Mieh genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen maar slechts tijdelijke ontheemding.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben gehad in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen, dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld en dat de anti-regeringsbetogingen die plaatsvinden sinds eind 2019 op hardhandige wijze worden onderdrukt, oordeelt de Raad na grondige analyse van de beschikbare informatie dat niet kan geconcludeerd worden dat er, omwille van de actuele algemene veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in Al Badawi in het bijzonder, in hoofde van verzoeker een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zou verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Met de loutere verwijzing naar de regionale onrustige en volatiele toestand, en de argumentatie dat de verslechterde economische toestand van Libanon bijdraagt tot de groeiende vijandigheid ten aanzien van vreemdelingen en vluchtelingen, aan wie de oorzaak van de toestand wordt toegeschreven, alsook dat het aantal vluchtelingen in Libanon thans het aantal autochtonen overtreft en de situatie ondraaglijk wordt, brengt verzoeker geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en Al Badawi in het bijzonder.

Verzoeker legt ter terechtzitting persartikels voor die betrekking hebben op de algemene situatie in Libanon naar aanleiding van de politieke problemen, de COVID-19 pandemie en de zware ontploffing in Beiroet. Verzoeker is afkomstig van Tripoli en kan niet louter naar een algemene toestand verwijzen.

7.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

7.2.3.4.1. Verzoekers socio-economische situatie in Libanon

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliësch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliësch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder Libanon. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliësch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon een element is dat an sich bestempeld moet worden als *“een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”*, ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in onder meer de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Al Badawi erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest El Kott van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-

economische situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen te Libanon. De Raad benadrukt te dezen dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA). Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in de Libanese vluchtelingenkampen te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden aldaar in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De Raad is van oordeel dat het criterium “*ernstige onveiligheid*” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Dat de socio-economische situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict en de houding van de Libanese autoriteiten kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Palestijnse vluchtelingenkampen in precaire omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van deze kampen wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren doch hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp Al Badawi precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: “*In casu blijkt dat u beroepsonderwijs volgde en afstudeerde in de richting mechanica (CGVS p.6). Bovendien heeft u van 2011 tot september 2018 gewerkt als schilder (CGVS p.6). Hieruit blijkt dat u over een degelijke scholing beschikt, alsook over een dosis professionele ervaring en over een professioneel netwerk. Dit vergroot u kansen op de arbeidsmarkt. Bovendien, zo gaf u aan, had u een ‘civiel contract’ met Fatah en kreeg u een loon van ongeveer 200 dollar (CGVS p.6-7). Daarnaast schetst u een fraai beeld over de financiële situatie van uw familie (CGVS p.4-6). U stelt dat jullie een eigendom hebben in Nahr al-Bared die jullie verhuren (CGVS p.4, 6). In Al Badawi heeft uw vader een eigen voedingswinkel en ook uw meerderjarige broers hebben vast werk (CGVS p.4-6). U geeft bovendien aan dat er binnen uw familie geen nood is om beroep te doen op hulp van derden (CGVS p.6). Uit uw verklaringen blijkt dat u tot op heden nog steeds een goed contact heeft met uw familieleden (CGVS p. 7). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep op hen zou kunnen doen. Wat uw reisweg betreft, betaalde u in totaal een som van 9500 dollar (CGVS p.8), wat een aanzienlijk bedrag is. U geeft aan dat u dit financierde met uw spaargeld (CGVS p.8). Uit het feit dat u dit aanzienlijke bedrag kon betalen vanuit spaargeld, blijkt bovendien dat u over een zekere financiële marge beschikt. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u aangeeft dat u beroep kon doen op het onderwijs van UNRWA, alsook op elementaire medische hulp van UNRWA (CGVS p.4). U geeft aan dat uw familie geen toegang had tot aanvullende hulp aangezien jullie inkomen boven de grens ligt (CGVS p.4).”*

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen voldoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in Libanon. Zo kan verzoeker, gelet op het voorgaande, bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij in Libanon in precaire omstandigheden heeft geleefd, noch dat *in casu* geen grondig en ernstig onderzoek plaatsvond van de financiële mogelijkheden van het gezin *sensu stricto* en *sensu lato*. Verzoeker erkent overigens in het verzoekschrift uitdrukkelijk dat hij, zolang hij een job had als schilder en een zeker cliënteel had, het inderdaad beter stelde dan een groot deel van de bevolking. Dat verzoeker in geval van terugkeer minder gemakkelijk werk zou kunnen vinden als schilder omdat de bevolking in Libanon verarmt en minder schilderwerk zal laten verrichten omdat dit geen basisnood is, en bovendien Libanezen eerder geneigd zijn meer en meer activiteiten enkel aan Libanezen toe te vertrouwen, betreffen blote beweringen die verzoeker niet staaft, en die eerder op hypothesen lijken te berusten. Daarenboven heeft verzoeker een diploma mechanica en heeft hij eveneens reeds als bewaker gewerkt voor Fatah (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7), waardoor er verondersteld kan worden dat verzoeker niet enkel als schilder werk kan vinden. Verzoekers banden met Fatah geven hem bovendien toegang tot een netwerk dat hem van dienst kan zijn om tewerkstelling te vinden. Uit verzoekers verklaringen komt derhalve duidelijk naar voren dat hij in het verleden steeds in staat is gebleken om in zijn levensonderhoud te voorzien. Zonder de socio-economische situatie van Palestijnen in Libanon te willen minimaliseren, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker zich steeds zelfredzaam heeft getoond en dat hij beschikt over de nodige scholing, werkervaring, capaciteiten en connecties, hetgeen zijn kansen op de arbeidsmarkt verhoogt. Hij maakt met de algemene verwijzing naar de moeilijke algemene omstandigheden op het vlak van werkgelegenheid en de stelling dat de kans om nog aan werk te geraken in geval van terugkeer naar Libanon voor hem heel beperkt is, dan ook niet aannemelijk dat hij niet in staat zou zijn om in geval van terugkeer naar Libanon opnieuw een inkomen te genereren en alzo in zijn levensonderhoud te voorzien. De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat socio-economische overwegingen, zoals tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. *In casu* zijn er geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. De Raad wijst er te dezen nog op dat verzoeker beschikt over een familiaal netwerk waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij hier bij terugkeer naar Libanon op kan steunen. Verzoeker brengt met de algemene kritiek en blote beweringen in het verzoekschrift, waarmee hij in hoofdzaak lijkt te betwisten dat zijn familie hem financieel zou kunnen ondersteunen, geen overtuigende argumenten bij die de pertinente vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing in een ander daglicht kunnen plaatsen. Immers, met de argumentatie dat de door de familie geboden financiële hulp niet tot in het oneindige gaat en dat hypothetische hulp van familieleden, die voor een deel reeds zelf op leeftijd zijn, en die bijgevolg deze hypothetische hulp slechts heel tijdelijk zouden kunnen bieden niet van dien aard is om UNRWA van de opgelegde plicht te ontheffen en dat bij een schrijnende nood de bijstand door UNRWA dient te worden geboden en niet door het gezin, toont verzoeker geenszins aan waarom hij niet opnieuw, al dan niet tijdelijk, op zijn familiaal netwerk zou kunnen rekenen, minstens op enige bijstand van hun kant zou kunnen rekenen, dit tot wanneer hij in staat is om opnieuw zelf in zijn levensonderhoud te voorzien. De Raad wijst er ten overvloede op dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat hij ooit structureel moest steunen op zijn familie, noch dat dit in de toekomst het geval zou zijn. Verzoeker kon blijkens zijn verklaringen steeds in zijn eigen levensonderhoud voorzien en kon zelfs sparen. Verzoeker blijkt ook geen nood te hebben gehad aan steun van UNRWA om financieel te overleven. Waar verzoeker dienaangaande in het verzoekschrift stelt niet eens genoten te hebben van de (uiterst beperkte) materiële hulp van UNRWA, en dat hij slechts beperkte medische hulp kreeg en zelf deels moest instaan voor medische kosten, die serieus in het budget wogen, verwijst de Raad naar verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij liet optekenen: *“Hulp van UNRWA? Sinds al lang niet meer. Sinds we in Nahr Al Bared waren. Vanaf toen, 2007 geen hulp meer ontvangen? UNRWA biedt verschillende soorten hulp voor alle Palestijnse vluchtelingen: onderwijs, medische hulp. 70% van de Palestijnse vluchtelingen staat geregistreerd bij UNRWA voor sociale hulp. Wij staan helaas niet geregistreerd. (...) Sociale hulp is specifiek voor mensen die in armoede zijn, die specifieke problemen hebben. Na de oorlog in Nahr el Bared, iedereen van Nahr El Bared, die het kamp ontvlucht was, kreeg hulp. En hier spreek ik over voedselhulp. Heeft uw gezin van voedselhulp ontvangen? Ja dat was na het conflict. Want iedereen was werkloos toen. Is dat momenteel nog het geval, of hoe moet ik dat zien? Medische hulp wel en onderwijs. En medische hulp, ik spreek over lichte medische problemen. (...) Je zegt, UNRWA geeft ook sociale hulp, mensen in armoede. Jullie hebben die niet gekregen? Neen. We waren met vijf jongens en één meisje. Wat bedoel je daarmee? Wie het kreeg, heeft één zoon en veel dochters. Vader alleen kan hen niet onderhouden. Ze kwamen op onderzoek naar huis, om te zien of je in aanmerking kwam of niet. Als inkomen tot bepaalde graad is, dan geen hulp. Hoe zat het met je*

financiële situatie thuis? Normaal, gaat wel. Je zegt, normaal, kan je mij een concreet zeggen wat je daarmee bedoelt? Ik bedoel, mijn vader heeft voedingswinkel, heeft ons onderhouden en wij de jongens hebben ook gewerkt. (...) Heb ik goed begrepen dat u uw financiële situatie thuis als normaal beschreef? Ja zeker. (...) Uw familie heeft ze nood om geholpen te worden door organisaties of familieleden? Neen. Wij de broers hebben elkaar altijd gesteund. Zo heeft ons vader ons opgevoed. Als je een broodje hebt, dan moet je het verdelen met je broer.” (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4 en p. 6). Hieruit blijkt dat verzoeker zeer duidelijk aangaf geen nood te hebben aan steun van organisaties zoals UNRWA, waardoor nu moeilijk kan beweerd worden dat de steun van UNRWA onvoldoende was en dat deze beperkte steun ertoe leidde dat, wanneer medicatie diende te worden gekocht, verzoeker minder eten kon kopen of aan zijn spaargeld moest raken. Dit klemt des te meer nu verzoeker doorheen zijn verklaringen op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van medische problemen waarmee hij zou te kampen hebben. Zijn zus D. kon voor de behandeling van haar psychische problemen overigens terecht bij een UNRWA-psychoog (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Daarenboven beargumenteert de commissaris-generaal terecht dat de verzoeker de reis van 9500 dollar naar België met zijn spaargeld kon betalen, wat wijst op een aanzienlijke financiële marge. Waar in het verzoekschrift wordt beargumenteerd dat door de financiering van de reis het spaargeld op is en dat verzoeker er zeven jaar over deed om deze som bijeen te sparen, dient er te worden opgemerkt dat dit blote beweringen zijn die geenszins worden gestaafd, en het bovendien erg toevallig zou zijn dat de reis van verzoeker 9500 dollar zou kosten en dat hij net dit exacte bedrag, en niet meer, zou hebben bijeen gespaard. Verzoekers argument dat zijn spaargeld niet wijst op een goed loon, maar wel op het feit dat de bevolking zich in een land waar armoede heerst genoodzaakt ziet om te sparen, zodat bijkomende of onvoorziene kosten (bijvoorbeeld een periode van werkloosheid, ziekte of ongeval, een bruiloft, een begrafenis enz.) hen niet in strakke armoede dwingen, kan de analyse van het Commissariaat-generaal evenmin veranderen. Het feit dat verzoeker minstens 9500 dollar bijeen kon sparen wijst er immers wel degelijk op dat hij, zelfs na het betalen van zijn gewoonlijke kosten en dit zonder beroep te doen op UNRWA, nog geld over had om opzij te zetten. Dit toont onomstotelijk aan dat verzoeker geen moeite had om de eindjes aan elkaar te knopen. Ook de verwijzing naar algemene informatie over de algemene socio-economische situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen te Libanon, inclusief in het vluchtelingenkamp Al Badawi, kan geen ander licht werpen op de in de bestreden beslissing gedane beoordeling van verzoekers persoonlijke levensomstandigheden in Libanon en kan niet volstaan om aan te tonen dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten of die er toe leidden dat hij niet zou kunnen terugkeren naar het kamp waar hij verbleef. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de budgettaire tekorten van UNRWA, naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, naar de socio-economische omstandigheden waarin veel Palestijnse vluchtelingen in Libanon leven en naar de impact van de groeiende vluchtelingenstroom van Syrische vluchtelingen op de actuele veiligheidssituatie en voordien reeds precare leefomstandigheden in de kampen, evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp Al Badawi actueel van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ in de zin van artikel 3 EVRM loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker Libanon verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij in Al Badawi een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

7.2.3.4.2. Verzoekers vluchtmotieven

7.2.3.4.2.1. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf heeft verlaten omdat hij sinds augustus 2016 een geheime relatie had met D.I.. In juni 2018 vroeg verzoeker haar hand, maar hij werd afgewezen door haar familie omdat hij jonger is, tot een kleine familie behoort en tot Fatah behoort. Verzoeker en D.I. beëindigden daarop de relatie. Op 22 juli 2018 stapte verzoekers enige zus, D., uit het leven. Verzoeker was hierdoor zwaar ontredderd en zocht opnieuw contact met D.I.. Zij spraken op 2 september 2018 bij haar thuis af toen haar familie zich op een huwelijksfeest bevond maar werden betrappt door haar familie. De oom van D.I., A., beschoot verzoeker terwijl deze wegvluchtte. Verzoeker moest onderduiken, eerst één nacht bij een vriend en nadien bij een oom in Saida. De familie

van D.I. joeg de familie van verzoeker weg uit het Al Badawi kamp. Nadien sloot verzoekers familie een overeenkomst met de familie van D.I., waardoor zij terug het kamp mochten betreden op voorwaarde zij verzoeker verstootten. Verzoeker vreest omwille van deze feiten nog altijd de familie van D.I.

Na lezing van het administratief dossier, is de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat deze persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen.

In dit opzicht zet de bestreden beslissing uitgebreid uiteen waarom verwerende partij van oordeel is dat (i) de discrepanties tussen het beeld dat verzoeker schetst over zijn relatie met D. en de gedragingen van verzoeker en D. tijdens deze relatie in sterke mate de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen, aangezien verzoeker enerzijds verklaart dat, omwille van het feit dat de relatie problemen zou veroorzaken met de familie van D., die een kwalijke reputatie heeft, de relatie met D. zelfs ten aanzien van vrienden geheim moest blijven en dat D. niet wou dat er foto's van haar en verzoeker samen werden getrokken, maar (1) verzoeker twee selfies van hem en D. neerlegt, (2) verzoekers verklaring dat hij deze foto's uit veiligheidsoverwegingen niet op zijn gsm maar op een memorystick bewaarde, slechts een blote bewering betreft die hij niet weet te staven, (3) het bewaren van de foto's op een memorystick bovendien een risico vormde indien deze gevonden zou worden, (4) één van de foto's in de zomer van 2017 werd getrokken op een uitstap samen met vriendinnen van D. naar een toeristische plaats, hetgeen niet strookt met zijn verklaringen over hoe voorzichtig hij en zijn vriendin handelden en (5) de andere foto getrokken werd in het gebouw van verzoeker, hetgeen een risico vormde aangezien andere mensen er het koppel kon zien, temeer daar een vriendin van D. ook in het gebouw woonde, (6) dit risicovol gedrag evenmin aannemelijk is langs de kant van zijn vriendin, aangezien ze steeds wist dat er tegenkating zou komen van haar familie, die conservatief is en van wie ze represailles vreesde, (ii) het feit dat verzoeker in september 2018 naar het huis van D. ging wanneer haar familie op een huwelijksfeest bij de burens was verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid, daar (1) verzoeker toen zeker wist dat haar familie tegen de relatie was, aangezien ze zijn huwelijksaanzoek al in juni 2018 hadden geweigerd, (2) hoewel het overlijden van de zus van verzoeker een grote impact op hem moet hebben gehad, dit geen voldoende verklaring is voor het risico dat verzoeker nam door kort nadien naar het huis van D. te gaan, te meer hij aangeeft dat de familie van D. hem fysiek zou aanvallen indien ze het koppel betrapten, (3) het ook langs de kant van D. totaal niet geloofwaardig is dat ze een dermate risico neemt op verzoeker bij haar thuis te ontvangen, te meer zij aan haar familie had gezegd dat ze ziek was als reden om niet mee te gaan naar het feest en het dus niet uitgesloten was dat er iemand van haar familie zou komen kijken om te zien hoe ze het stelde, (iii) het niet aannemelijk is dat verzoeker sinds hij met D. betrapt werd geen problemen meer heeft gekend met haar familie, en dit gezien (1) de reputatie van de familie, (2) het feit dat ze duidelijk te kennen hadden gegeven dat ze een relatie tussen verzoeker en D. afkeurden, (3) verzoeker na het probleem onderdook bij een familielid in Saida en er verwacht kan worden dat de familie van D. hem daar zouden kunnen vinden door zijn familie onder druk te zetten, (iv) het in het kader van de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig is dat hij niet meer informatie kan geven over wat er met D. gebeurd is nadat hij met haar betrapt werd en eerst vaag verklaart dat ze gestraft werd, en nadien dat ze geslagen werd, (vi) er gezien de ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker over de problemen omwille van zijn verboden relatie, evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat zijn familieleden verhuisd zijn omwille van zijn problemen, (vii) de door verzoeker neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen omwille waarvan hij het mandaatgebied van UNRWA zou hebben moeten verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering van de verwerende partij, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter

bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Verzoeker poogt de argumentering van het Commissariaat-generaal, met name dat het nemen van twee selfies en het bewaren ervan niet te verenigen valt met de discretie die verzoeker beweert dat het koppel aan de dag legde omwille van het risico dat hun relatie stelde, te weerleggen door te stellen dat de foto's pas een jaar nadat de relatie begon werden getrokken, en op een USB stick, die principieel niet door iedereen kon worden gezien, werden bewaard, en dat het niet mogelijk is om zonder enig risico te leven. Deze uitleg is enkel een herhaling van de verklaringen die verzoeker reeds tijdens het persoonlijk onderhoud aflegde en doet geen afbreuk aan de terechte redenering van de commissaris-generaal, die in de bestreden beslissing pertinent stelt: *"Vooreerst stelt het CGVS discrepanties vast tussen het beeld dat u over uw relatie met D. schetst en de gedragingen die jullie tijdens deze relatie stelden. Dit ondermijnt in sterke mate uw geloofwaardigheid. Met betrekking tot uw relatie geeft u aan dat deze een problematisch karakter had en dat jullie omwille hiervan reeds sinds het begin van jullie relatie voorzichtig handelden (CGVS p.8, 11-13). Zo geeft u aan dat jullie jullie relatie geheim hielden, en dat zelfs jullie vrienden hierover niets mochten weten; "Want vrienden kunnen soms ruzies hebben en als ze ruzie krijgen, dan gaan ze elkaars geheimen onthullen." (CGVS p.11, 13). Ook aanvaardde D. het niet dat er foto's genomen werden van jullie, uit schrik dat deze foto's gezien zouden worden; "Het eerste jaar relatie heeft ze nooit aanvaard om foto met me te nemen. Ze was bang dat we gezien zouden worden, de foto gezien zou worden." (CGVS p.11-13). U geeft aan dat jullie sinds het begin van jullie relatie, de hele tijd jullie best deden om niet gezien te worden; "Ik deed mijn best om niet gezien te worden, bij ons, iedereen kent elkaar." (CGVS p.13). Als reden hiervoor geeft u aan dat jullie relatie een schande was voor de reputatie en de eer van D.: "Bij ons grote schande in onze gemeenschap, zo'n soort relaties moeten geheim blijven. Zo is de cultuur, de traditie en de religie." (CGVS p.8), u verwijst naar de familie van D., dat zowel u en zij door jullie relatie in de problemen zouden komen (CGVS p.8, 11-13). Over de reputatie van de familie van D. zegt u het volgende: "Ze zijn criminelen en moordenaars. Haar oom heeft iemand in zijn been geschoten, enkel omdat hij scheef keek naar hem. Hij is twee maanden opgesloten en dan vrijgekomen. Hoe? Niemand weet het. ... Ze hebben toen gestreden aan de kant van de Syriërs en zij zijn verantwoordelijk van het generale bestuur in het Al Badawi kamp. Ook verantwoordelijk voor de drugshandel" (CGVS p.9). Bovendien legt u ter staving hiervan documenten neer die deze kwalijke reputatie bevestigen. Met dit door u geschetste beeld in het achterhoofd stelt het CGVS een aantal zaken vast die hiermee niet te verenigen zijn. Zo legt u tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS twee selfies neer van u en haar (CGVS p.8). Het hoeft niet te verwonderen dat het feit dat u over foto's van jullie beiden beschikt in contrast staat met uw verklaringen dat jullie relatie een dermate geheim karakter diende te hebben en D. er niet meer akkoord ging dat er foto's genomen werden. U geeft aan dat dit de enige foto's zijn die jullie getrokken hebben, u zegt "We hadden een relatie voor twee jaar, en we hebben enkel deze foto's kunnen trekken. ... Ik was voorzichtig. Deze foto's niet op gsm bewaard, op memorystick en in broekzak gestoken" (CGVS p.8). Dit is een blote bewering die u niet weet te staven. Met het bewaren van deze foto's op memorystick, nam u bovendien een risico indien deze gevonden zou worden." Verzoekers argument dat de foto's pas na een jaar getrokken werden, dat dit erop wijst dat D. wachtte om haar toestemming te geven voor het trekken van foto's tot de relatie reeds een jaar duurde en dus bleek dat deze langdurig was, en dat zij meende het risico te beperken vermits de relatie serieus was en ook verzoeker zich bewust was van het risico en van de noodzakelijkheid om de relatie geheim te houden en discreet te handelen, doet evenmin afbreuk aan het feit dat de foto's nog steeds een even belangrijk risico vormden in het geval dat ze gevonden zouden worden door de familie van D., noch aan het besluit dat het trekken van de selfies niet verenigbaar is met de verklaringen van verzoeker dat het koppel extreem voorzichtig moest zijn om de relatie verborgen te houden. Verzoeker voert in het verzoekschrift eveneens aan dat het Commissariaat-generaal een foute interpretatie geeft aan één van de foto's waarop ook andere mensen te zien zijn. Verzoeker stelt dat de mensen op deze foto geen vriendinnen van D. zijn, doch wel onbekenden waarmee het koppel op de bus samen reisde wanneer het naar zee ging. Uit de beslissing van de commissaris-generaal blijkt echter niet dat deze beweert dat de andere mensen op de foto vriendinnen zijn van D., wel dat het feit dat verzoeker en D. samen met vriendinnen van D. op uitstap gingen niet verenigbaar is met de door verzoeker verklaarde geheimhouding van de relatie: *"Bovendien blijkt dat één van de foto's die u neerlegt getrokken werd tijdens een uitstap, samen met vriendinnen van D.. U situeert deze foto in de zomer van 2017 (CGVS p.8). U geeft aan dat jullie naar een plaats gingen waar mensen op vakantie gaan, waar een meer is en een paar parken zijn (CGVS p.8). Het hoeft niet te verwonderen dat een busuitstap naar een plaats waar mensen samenkomen in de aanwezigheid van haar vriendinnen niet strookt met uw verklaringen over hoe voorzichtig u en uw vriendin handelden. In het licht van uw verklaringen kan er verwacht worden dat dergelijke uitstappen dan ook uit den boze waren, om het geheim karakter van jullie relatie te waarborgen. Jullie konden immers niet uitsluiten**

iemand van haar familie of hun kennissen tegen te komen." Meer precies verklaarde verzoeker over deze foto tijdens het persoonlijk onderhoud: *"Deze foto? Dit was in een bus. Van waar naar waar? Tripoli, Beirut, Jaliha. Een uitstap met twee of nog met anderen? Wij met twee, en twee vriendinnen van haar bij. En wat gingen jullie op uitstap doen, waar was dat? Het was een speciale plaats voor mensen die op vakantie gaan, daar is een meer, een paar parken"* (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Met andere woorden, verzoeker heeft tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk eenduidig verklaard dat hij samen met D. en twee van haar vriendinnen op uitstap is geweest. Of het de vriendinnen van D. zijn die op de foto staan of niet, doet er dan eigenlijk niet toe. Het feit dat verzoeker en D. samen met vriendinnen van haar een uitstap deden, valt geenszins te verenigen met de verklaringen van verzoeker dat zij hun relatie zeer geheim hielden, ook ten aanzien van hun vriendenkring. In het verzoekschrift wordt nog aangehaald dat verzoeker en D. elk afzonderlijk naar de bushalte gingen, als laatsten instapten, één van hen aan de voorkant en één aan de achterkant, en pas naast elkaar gingen zitten toen ze vaststelden dat er geen bekenden aanwezig waren. Deze *post factum* verklaringen vallen evenmin te verenigen met verzoekers duidelijke verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat het koppel *samen* met twee vriendinnen van D. op uitstap ging. Betreffende de tweede foto van het koppel, getrokken in de trappenhal van het gebouw van verzoeker, merkt de Raad op dat het bestaan van deze foto eveneens moeilijk te verenigen valt met het relaas van verzoeker. Het Commissariaat-generaal stelde in de bestreden beslissing al terecht over het afspreken in het gebouw waar verzoeker woonde: *"De andere foto situeert u in het gebouw waar u woonde (CGVS p.8). Ook het feit dat jullie afspraken in het gebouw waar u woonde (CGVS p.13), staat in contrast met het beeld dat u doet uitschijnen over de voorzichtigheid die jullie aan de dag dienden te leggen. In het licht van het belang dat u doet uitschijnen aangaande de geheimhouding van jullie relatie, is het niet aannemelijk dat jullie afspreken op een plaats waar jullie door andere mensen gezien konden worden. U zegt bovendien dat jullie daar 'verliefde zaken' deden "Mooie woorden, elkaar knuffelen, zoals twee mensen die verliefd zijn.", zaken die in het licht van uw verklaringen vermeden dienden te worden (CGVS p.13). Alsook geeft u aan dat er een vriendin van haar in het gebouw woonde (CGVS p.13), een reden te meer om deze plek te vermijden daar u zelf aangeeft dat jullie relatie verborgen diende te blijven, vrienden hier niets over mochten weten. Er dient tevens benadrukt te worden dat het ook langs de kant van uw vriendin totaal niet aannemelijk is dat zij dit type gedrag stelt waarmee ze dermate risico's nam. U geeft aan dat zij van het begin van de relatie wist dat jullie relatie tegenkanting zou krijgen van haar familie (CGVS p.13). U geeft aan dat ze erg bang was voor haar ooms langs moederszijde, dat ze gestraft zou worden en niet meer buiten zou mogen komen (CGVS p.13). Bovendien noemt u haar familie als 80% conservatief, u zegt "Ze blijven 80%, dat is veel, moesten ze open zijn, dan is er geen probleem." (CGVS p.15). Een reden te meer dat de discrepanties tussen uw verklaringen en het gedrag dat jullie stelden in sterke mate afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid."* De Raad wijst er aanvullend op dat verzoeker, tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op het risico dat het afspreken in het gebouw waar hij woonde met zich meebracht, verklaarde: *"Het duurde seconden, geen minuten"* (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13). Dat verzoeker enerzijds verklaart dat hij en D. zo voorzichtig waren in de trappenhal dat ze elkaar slechts enkele seconden zagen, doch zij anderzijds wel een foto samen trokken, is niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker over de relatie. Verzoeker verklaart ook nog dat *"mooie woorden, elkaar knuffelen, zoals mensen die verliefd zijn"* in Libanon en tussen moslims geenszins gelijk te stellen is en dezelfde betekenis heeft als in België, en zet uiteen dat in de lokale context relaties verborgen dienen te blijven en dat terughoudendheid en discretie de regel zijn. De Raad wijst erop dat dit door het Commissariaat-generaal niet wordt betwist, doch benadrukt dat net het bestaan van deze context moeilijk te verenigen valt met het concrete relaas van verzoeker en daardoor afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Immers, het feit dat verzoeker en zijn vriendin afspraken in zijn gebouw, en daar op de één of andere wijze affectie aan elkaar toonden, en zelfs de tijd namen om een foto te trekken, is incoherent met verzoekers verklaringen over de nood om discreet te zijn over hun relatie, en de concrete gevaren die aan ontdekking verbonden waren.

Verzoeker poogt het risico van de ontmoeting bij D. thuis te verklaren door te verwijzen naar de context waarin dit gebeurde, met name zijn verdriet na het overlijden van zijn zus, te meer daar het om zelfdoding ging en dit voor een moslim zeer moeilijk te verwerken is, het feit dat het koppel nog steeds liefde voor elkaar voelde en D., toen zij hoorde in welke toestand hij verkeerde omwille van de zelfmoord van zijn enige zus, niet anders kon dan hem bijstaan. De Raad toont begrip voor het feit dat verzoeker zeer ontredderd moet zijn geweest na het overlijden van zijn zus, doch deze vaststelling is niet voldoende om te verklaren waarom verzoeker en D., nadat ze volgens de verklaringen van verzoeker steeds bijzonder voorzichtig waren met het verbergen van hun relatie omdat ze het gevaar ervan kenden, plots het grote risico namen om bij D. thuis af te spreken. Dat D. gezien de toestand van verzoeker, die nood had aan troost, het niet zo kon laten en de beslissing om elkaar te ontmoeten snel

werd genomen zonder dat één van beiden de situatie en het risico echt overwoog, kan in het licht van de door verzoeker geschetste context evenmin overtuigen. De Raad wijst er te dezen op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn zus overleed op 22 juli 2018 (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Pas op 2 september 2018, dus ruim een maand later, sprak verzoeker met D. af bij haar thuis (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3). Verzoeker verklaarde in dit verband: “(...) *het incident van mijn zus. Ik had er enorm veel last van, ik had behoefte aan iemand te vertellen. Ik was diep verdrietig en ik nam contact met haar op. Ze kon ten minste naar me luisteren. Ik vertelde haar over mijn gevoelens, na het incident van mijn zus. Over mijn verdriet. Op een dag, was er een trouwfeest bij de burens, ze deed alsof ze ziek was, om niet mee te gaan naar haar familie. Trouwfeest van de burens, wanneer? 2/9. (...) Toen ben ik naar haar gegaan, thuis.*” (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10). Over zijn contact met D. in de periode tussen het overlijden van zijn zus en de dag waarop hij naar het huis van D. ging, verklaarde verzoeker: “*Na het incident van mijn zus, was ik heel zwak. (...) Maar na het incident van zus, had ik nood aan iemand. (...) Naar aanleiding van wat er met uw zus was gebeurd, heeft u met haar opnieuw contact gezocht? Ze stuurde bericht, innige deelneming. Drie dagen na de dood van zijn zus. Tussen hand gevraagd en incident van zus, ongeveer een maand, we waren uit elkaar. Tussen einde juli 2018 en incident september 2018, hoe was jullie contact dan? We hadden lichte contacten toen in begin. Ik was veel te zwak van binnen, ik moest sterk tonen, mijn familie steunen, maar iemand moest mij ook steunen. Heel concreet, wat voor contact hadden jullie? Het was gewoon via whatsapp, weinig woorden dus. Meestal 's nachts, maar we zagen elkaar niet. Toen ik haar zag, was het op de dag van het incident.*” (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11-12). Deze verklaringen staan echter haaks op hetgeen verzoeker liet optekenen op de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk: “*Ik en D.(...) I.(...) zijn verliefd geworden op elkaar. Ik heb haar ten huwelijk gevraagd maar omdat ik een lid ben Fatah heeft haar familie mijn huwelijksaanzoek geweigerd. Nadat het geweigerd werd hebben we de relatie beëindigd maar na 1 maand zijn we terug een koppel geworden en zagen we elkaar in het geheim. Een tijdje later was er een huwelijk waar iedereen van haar familie uitgenodigd was. Ze heeft een excuus gezocht om er niet naartoe te gaan en zo ben ik tot bij haar thuis geweest.*” (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Daargelaten het feit dat verzoeker aldus allerminst eenduidig is over zijn relatie met D. en de contacten die hij met haar had na het overlijden van zijn zus, hetgeen zijn geloofwaardigheid opnieuw niet ten goede komt, blijkt uit het geheel van voormelde verklaringen hoe dan ook dat verzoeker en D. ook in de periode na het overlijden van verzoekers zus extreem voorzichtig zijn geweest in hun contacten en dat zij niet snel en onbezonnen hebben afgesproken om elkaar te ontmoeten, zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift, doch deze ontmoeting zorgvuldig werd gepland. Dat noch verzoeker, noch D. zou hebben stil gestaan bij het risico dat deze ontmoeting in het huis van D. inhield, kan dan ook niet in redelijkheid worden aangenomen. Gezien bovenstaande blijft volgend argument van de commissaris-generaal overeind: “*Wat verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid, is de vaststelling dat u bij haar thuis langs ging wanneer haar familie bij de burens naar een huwelijksfeest was (CGVS p.10). U wist toen reeds dat haar familie niet akkoord ging met jullie relatie, gezien ze niet wilden ingaan op het huwelijksaanzoek in juni 2018. Een dergelijke weigering is niet voor interpretatie vatbaar, temeer u aangeeft: “Ik weet van zelf, als ze neen zeggen, dan is het neen.” (CGVS p.11-12). U geeft aan dat u op het moment dat u naar haar thuis ging, toen haar familieleden bij de burens naar het huwelijksfeest waren, niet helder was van geest omwille van de zelfmoord van uw zus (CGVS p.11, 12). Het CGVS vindt dit, ondanks de impact die de zelfmoord van uw zus op u moet hebben gehad, geen afdoende reden om welke u het risico neemt om bij haar thuis te gaan, te meer daar u aangeeft “Zouden we gezien worden als twee verliefde mensen, dan zou ik een kogel krijgen in mijn been misschien en dan zou ze in elkaar geslagen worden.”, alsook omwille van het duidelijke signaal dat door de familie gegeven werd toen ze uw aanzoek weigerden (CGVS p.13). Ook langs de kant van D. is het totaal niet geloofwaardig dat ze een dermate risico neemt om u bij haar thuis te ontvangen. Zij wist immers van bij aanvang dat jullie relatie problemen ging geven, een appreciatie die nogmaals werd onderstreept toen uw aanzoek geweigerd werd. Daarenboven kon ze toch niet uitsluiten dat, gezien ze als reden om niet mee te gaan naar het feest had voorgewend ziek te zijn, iemand naar haar zou komen kijken om te zien hoe ze het stelde (CGVS p.10). In dit licht hoeft het niet te verwonderen dat het CGVS het totaal niet geloofwaardig vindt dat jullie afspraken in haar eigen huis, het huis van de familie met wie u in problemen zou komen.*”

Aangaande de gebeurtenissen na het incident op 2 september 2018, argumenteert het Commissariaat-generaal nog: “*Het CGVS vindt het bovendien niet aannemelijk dat u sinds de dag dat jullie betrapt werden, geen problemen gekend heeft met haar familie (CGVS p.14). Dit gezien de door u beschreven reputatie van de familie en ze meer dan duidelijk te kennen hadden gegeven u niet als partner voor hun dochter te zien zitten. Indien ze het effectief op u gemunt hadden, kan er verwacht worden dat zij u niet zonder meer zouden laten ontsnappen en u bovendien, niet zonder meer, tot aan uw vertrek met rust*

zouden laten. U geeft aan dat u bij een familielid in Saida verbleef, de maand volgend op het probleem. Er kan verwacht worden dat het voor de familie van D. geen al te grote problemen zou opleveren om u daar te lokaliseren. Indien ze het effectief op u gemunt hadden, kan er verwacht worden dat ze uw familie onder druk zouden zetten u te bereiken. Het feit dat dit niet gebeurd is, doet afbreuk aan de door u beweerde problemen.

Er dient tevens aangestipt te worden dat het CGVS het, in het kader van de door u afgelegde verklaringen, niet geloofwaardig vindt dat u niet meer informatie kan geven over wat er met D. gebeurde nadat jullie betrappt werden. U geeft aan, "Ik weet het niet, maar ik ben zeker dat ze gestraft is. ... Eerlijk, ik heb geprobeerd om het via haar vriendin A. te weten, ik wou gewoon weten of ze nog leeft, dat was het belangrijkste voor mij, ze zei ja." (CGVS p.12). Later geeft u aan dat ze geslagen werd, dat u dit bedoelde met wat u zei over dat ze gestraft werd (CGVS p.14). Er kan van u verwacht worden dat u meer informatie kan geven over haar toestand, over hoe er met haar werd omgegaan. Het feit dat u dermate weinig hierover kan vertellen, doet afbreuk aan de door u beweerde problemen.

Gezien uw ongeloofwaardige verklaringen over deze 'relatie' kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering, dat uw familieleden verhuisd zijn omwille van uw problemen (CGVS p.4, 10)." Verzoeker laat deze motieven in het verzoekschrift volledig ongemoeid zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De Raad voegt hier nog aan toe dat verzoeker verklaart dat er een overeenkomst werd gesloten tussen de familie van D. en zijn eigen familie, waarin zijn vader akkoord ging om hem te verstoten zodat zijn vader en broers terug in Al Badawi konden werken (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4, p. 10), doch legt geen enkel begin van bewijs neer betreffende deze overeenkomst. Bovendien vermeldde verzoeker deze overeenkomst niet toen hij zijn probleem uiteenzette bij Dienst Vreemdelingenzaken. Hij verklaarde dat zijn familie door de problemen het kamp heeft verlaten, maar haalde niet aan dat er een overeenkomst was gesloten om zijn familie terug toe te laten het kamp te betreden (zie vragenlijst CGVS). Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde problemen.

Waar verzoeker beweert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts een oppervlakkig onderzoek voerde naar zijn relaas, wijst de Raad erop dat verzoeker bijna vier uur lang geïnterviewd werd en uitgebreid bevraagd werd (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4, p. 8-14) over de redenen waarom hij Libanon heeft verlaten, hetgeen bezwaarlijk een oppervlakkig onderzoek kan worden genoemd.

Verzoeker voert ook nog aan dat de incidenten van 2014 geen rechtstreekse aanleiding waren voor het vertrek uit Libanon in 2018, doch is het de Raad niet duidelijk op welke incidenten verzoeker doelt, daar in het relaas van de feiten in het verzoekschrift geen incidenten in 2014 worden vermeld, noch vermeldde verzoeker bij Dienst Vreemdelingenzaken of op het Commissariaat-generaal incidenten in 2014.

In zoverre verzoeker nog hekelt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet werd geconfronteerd met de kritiek die in de bestreden beslissing te lezen staat, wijst de Raad erop dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen slechts van toepassing is in het geval "*de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken*". Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen doch in de bestreden beslissing terecht wordt geoordeeld dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt ondermijnd doordat (1) de gedragingen die hij en zijn vriendin D. stelden tijdens hun 'geheime' relatie niet te rijmen vallen met het beeld dat hij schetst over deze relatie, (2) hij sinds de dag dat hij en zijn vriendin betrappt werden, geen problemen heeft gekend met haar familie, die blijkens zijn verklaringen nochtans een kwalijke reputatie heeft en (3) hij bitter weinig kan vertellen over wat er met D. gebeurde nadat zij betrappt werden. Bovendien wijst de Raad erop dat er tijdens het persoonlijk onderhoud reeds aan verzoeker de kans werd gegeven om uit te leggen waarom hij het risico nam om met D. bij haar thuis af te spreken, waarom hij het risico nam om met D. in zijn eigen gebouw af te spreken, waarom verzoeker eerst niet zei dat D. geslagen was geweest, en waarom D. het risico nam om verzoeker bij haar thuis te ontvangen (notities persoonlijk onderhoud CGVS 15 februari 2019, p. 12, p. 13, en p. 14). Verzoeker werd dus wel geconfronteerd met de zwakke punten in zijn asielaanvraag, en kreeg de kans om hier verklaringen voor te geven. Voor het overige dient te worden benadrukt dat noch voormeld artikel van het KB van 11 juli 2003, noch enige andere rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen de verzoeker om internationale bescherming vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Verzoeker heeft overigens de mogelijkheid om middels voorliggend verzoekschrift een verweer te formuleren tegen de motieven van de bestreden beslissing.

7.2.3.4.2.2. De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“De kopie van uw volledige paspoort (geldigheid 8 december 2015 – 7 december 2018), de kopie van de eerste pagina van uw recente paspoort (geldigheid 3 augustus 2018 – 3 augustus 2023), uw originele Palestijnse identiteitskaart en uw originele UNRWA registratie hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De foto’s van u en D. werden hierboven reeds besproken en buigen de appreciatie van het CGVS niet om. Uit deze foto’s kan het CGVS uw persoonlijke problemen geenszins afleiden. Hetzelfde geldt voor de foto die u neerlegt aangaande de schade aan de deur omwille van de huiszoeking. Wat betreft het attest van het Volkscomité en het rapport van Fatah over wat u meemaakte dient het CGVS op te merken dat dergelijke documenten enkel dienen ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielrelaas wat in uw hoofde niet het geval niet is. Uit de documenten die handelen over de reputatie van de familie van D. kan het CGVS evenmin uw persoonlijke problemen afleiden. Het CGVS verwijst wederom naar de hierboven besproken argumentatie. Wat betreft de documenten over het overlijden van uw zus dient opgemerkt te worden dat deze op zich niet betwist hoeven te worden. Evenwel worden hier geenszins de door u beweerde problemen uit afgeleid.”* De Raad voegt hier nog aan toe dat zowel het attest van het Volkscomité en het rapport van Fatah een gesolliciteerd karakter hebben zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Deze documenten kunnen derhalve niet aanvaard worden als bewijs van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten. Daarenboven blijven beide documenten bijzonder vaag over de door verzoeker gekende problemen. De vertaling van het attest van het Volkscomité, opgesteld tijdens het persoonlijk onderhoud, luidt als volgt: *“[...] verklaart dat [verzoeker] bewoner was van het kamp Al Badawi gedeelte A en heeft kamp verlaten omwille van problemen die plaatsvonden met hem en familie op 2 september 2018”*. Het rapport van Fatah stelt: *“PLO verklaart dat [verzoeker] heeft kamp verlaten omdat hij vervolgd werd met zijn familie op 2 september 2018. Omwille van een vrouw in problemen, hij werd beschoten, waardoor hij Badawi kamp moest verlaten.”* (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Aangezien verzoeker hieromtrent geen geloofwaardige verklaringen aflegt, oordeelt de Raad dat deze attesten op zich niet kunnen volstaan om de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. De Raad benadrukt in dit verband dat de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk moeten zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van gewoonlijk verblijf en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht, wat *in casu* niet het geval blijkt.

7.2.3.4.2.3. Waar verzoeker nog informatie aanhaalt waaruit blijkt dat Palestijnen in Libanon op verschillende vlakken discriminatie ondervinden, in het bijzonder wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt, benadrukt de Raad dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met *“een situatie van ernstige onveiligheid”* waarbij het *“de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”*. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en hij maakt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift en het verwijzen naar algemene informatie dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid dient te worden aangenomen. De algemene verwijzing in het verzoekschrift naar de discriminatie die Palestijnse vluchtelingen in Libanon op diverse vlakken

ondervinden, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Ieder verzoek om internationale bescherming moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoeker bracht immers noch tijdens het persoonlijk onderhoud, noch in voorliggend verzoekschrift concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

7.2.3.4.3. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor hij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

7.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en verzoeker bovendien niet aantoont dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1 D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er *in casu* geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, "subsidiair" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een "*individuele beoordeling van alle relevante elementen*" werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het HvJ in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in de artikelen 1, A (2) en 1, D tweede lid van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De

subsidiäre bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland resorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS